

NIEUWE AVONTUREN

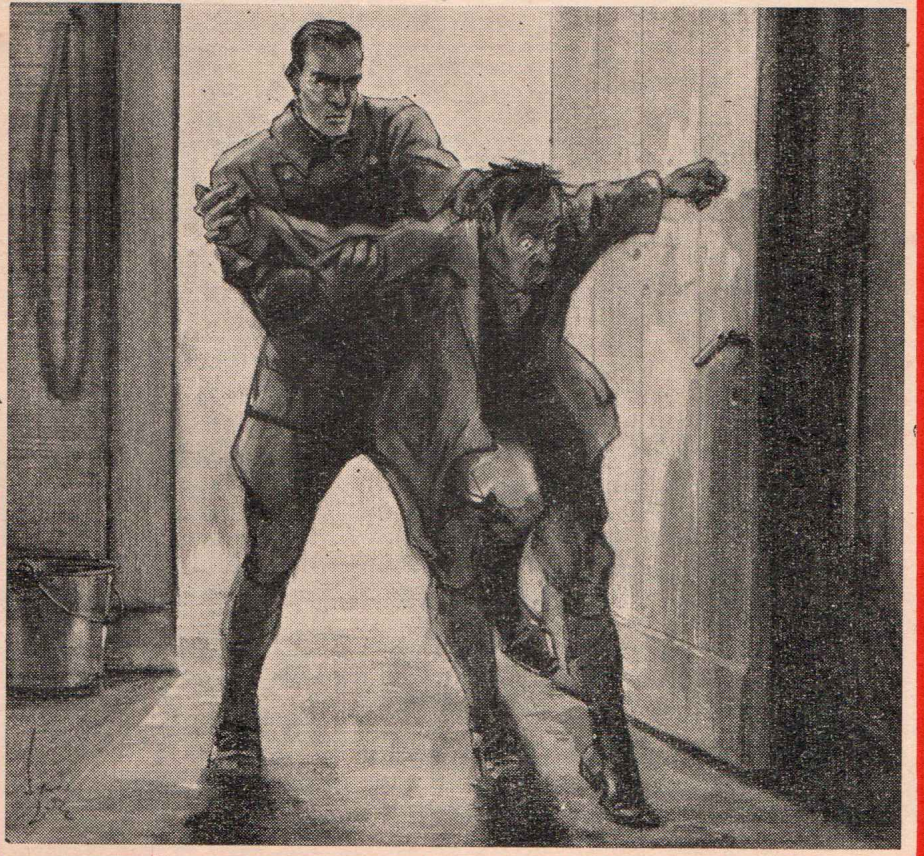
Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

HET WONDERPAARD

N° 2446

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het Wonderpaard

HOOFDSTUK I

EEN VERRASSING

Toen John Raffles, alias Lord Edward Lister op de ochtend van een mooie zomerdag de bibliotheek binnentrad van zijn huis in de Cromwellstreet te Londen, vond hij daar zijn trouwe vriend Charles Brand, verdiept in de lezing van de «Times».

De jonge man wierp zijn blad weg zodra hij zijn vriend zag binnentreden en riep verheugd uit:

— Ben je al weer terug van je wandeling?

— Zoals je ziet. Staat er iets bijzonders in de «Times»?

— Volstrekt niet. Het blad staat vol met de kleine berichten, die je er om

deze tijd van het jaar, die wij komkommertijd noemen, steeds in vinden kunt, en die betrekking hebben op het gaan en komen van vreemdelingen. Het schijnt dat ons land nog steeds een grote aantrekkingskracht uitoefent op toeristen.

— Maar juist die kleine berichten hebben ons reeds menigmaal gelegenheid verschaft om een goede slag te slaan.

— Ongetwijfeld, maar ik geloof niet dat er onder degenen, die thans in het City blad vermeld worden, velen zijn, die de moeite van een nachtelijk bezoek zouden lenen.

— Met andere woorden: er valt niet veel te doen, zei Raffles terwijl hij een sigaret opstak.

— Niets, Edward.

— Wat dunk je dan van een klein reisje?

— Een reisje? herhaalde Brand verbaasd. Ben je van plan op reis te gaan?

— Ja en neen. Ik was wel van plan er eens op uit te trekken, al was het slechts voor een paar dagen, maar ik had nog geen tijdstip vastgesteld. Het is echter prachtig weer en Londen hangt mij op het ogenblik geweldig de keel uit.

— Mij niet minder en ik juich je plan van harte toe. Waar zal de reis heen gaan? Frankrijk of Italië?

— Je zult het ditmaal met minder moeten stellen; wij blijven dicht bij honk, wij gaan naar Ripley, antwoordde Raffles.

Brand keek enigszins verbaasd op.

— Naar Ripley? vroeg hij.

— Ja, heb je er iets tegen?

— Dat volstrekt niet. Ik vind je bezitting daar een van de mooiste die je hebt. Ik wilde alleen maar zeggen, dat wij er juist veertien dagen geleden geweest zijn, van wege de ziekte van je rentmeester. Maar misschien is er in die tijd op je landgoed wel weer het een en ander veranderd.

— Er is in ieder geval iets anders. Charles, zei Raffles met een vrolijke tinteling in zijn ogen.

— Iets anders? O ik begrijp het al. Je hebt waarschijnlijk weer een of andere verrassing in petto. Heb ik goed geraden?

— Misschien wel, riep Raffles opgeruimd uit. Kom, pak je tandenborstel in en maak je reisvaardig.

— Gaan we per trein?

— Ik denk er niet aan. Met dit heerlijke weer gaan wij natuurlijk met de motorboot. Wij hebben volstrekt geen haast. Henderson volgt ons met de auto want die zullen we daar misschien nog wel kunnen gebruiken.

— Goed, riep Brand uit. Ik ben blij dat ik voor een paar dagen deze benauwde huizenzee kan ontvluchten.

De beide vrienden begaven zich naar

hun respectieve slaapkamers en pakten hun valies.

— A propos, riep Brand door de tussendeur, die de beide slaapkamers scheidde, reis je als Lord William Aberdeen, de bezitter van dit huis?

— Deze keer wel, want ik heb volstrekt geen reden om incognito te reizen.

— De verrassing, waarvan je zo even sprak is er dus niet een, die ons bij mislukking met de strafrechter in aanraking zou kunnen brengen?

— Stel je gerust, amice, antwoordde Raffles lachend. Daar is in het geheel geen sprake van. Wij gaan als ordelijke, fatsoenlijke burgers naar mijn landgoed.

— Daar schiet mij ineens iets te binnen. Zou die schatrijke Amerikaan er nog altijd wonen, met wie wij destijds kennis hebben gemaakt en die ons toen vertelde dat hij zijn dochter verwachtte?

— Dat zou ik wel denken. De man had zijn buitenverblijf pas gekocht en er pas zijn intrek genomen. Het is dus niet waarschijnlijk, dat hij nu al vertrokken zou zijn.

— Om je de waarheid te zeggen dacht ik, dat die rijke Amerikaan het onderwerp vormde van de verrassing, waarover je het zoëven had.

— Neen, Charles, je weet wel, ik bestel alleen mensen die me onsympathiek zijn, hernam Raffles laconiek. En die Amerikaan is een joviaal type met een hart van goud en wordt door zijn personeel op de handen gedragen. Zo zijn er niet veel. Van tijd tot tijd komt zijn Amerikaanse democratie boven en hij heeft mij eens niet onduidelijk laten merken, dat hij « lak heeft aan de adel », maar dat neem ik hem volstrekt niet kwalijk; integendeel.

Aldus converserende hadden de twee vrienden spoedig hun valies gepakt.

Juist kwam Gaston, de oude bediende van Lord William Aberdeen, zijn meester waarschuwen, dat Henderson met de auto was voorbereiden.

Toen de twee vrienden het huis verlieten, zagen zij, dat de Rolls Royce, die Raffles zich pas had aangeschaft,

voor het tuinhok geparkeerd stond.

Achter het stuurwiel zat de chauffeur James Henderson, een man van reusachtige lichaamsbouw, die zijn meester reeds herhaaldelijk op diens tochten had vergezeld.

— Je weet het doel van de reis, James? vroeg Raffles.

— Ja, mylord, Gaston heeft gezegd, dat ik u naar het boothuis moet brengen. En zodra gij u hebt ingescheept, moet ik nog een koffer voor u beiden pakken en met deze wagen u naar Ripley volgen.

— Goed onthouden, James.

De beide vrienden stapten in en de wagen zette zich in beweging.

Het was omstreeks half elf, toen Henderson stopte op de Theemskade, niet ver van de Towerbridge, waar zich het boothuis van de « Yachtclub » bevond, waarvan uitsluitend de upperten lid konden worden.

De bewaker van het boothuis had de auto zeker reeds herkend, want hij haastte zich enige bevelen te geven aan zijn personeel, die snel een fraaie, tamelijk grote motorboot van het zogenaamde kruiserstype uit het boothuis haalden en langs de steiger meerden.

— Is de boot in orde, Roberts? zo wendde Raffles zich tot de opzichter, zodra zij het plankier hadden betreden.

— Zeker, mylord. De « Dolfijn » is grondig nagezien, ofschoon het niet behoefde, want alles was nog uitstekend in orde. Een prachtig bootje, mylord, als ik het zo zeggen mag.

Een paar knechts droegen de bagage in de boot, Raffles en Brand begaven zich aan boord en de jonge man duwde de boot met de bootshaak af.

Aldra bevond de « Dolfijn » zich in het midden van de Theems.

Met een behendigheid, die op grote ervaring wees, stuurde Raffles de boot stroomopwaarts, midden tussen de talrijke schuiten en vaartuigen van allerlei aard door, die in alle richtingen over het water schoten.

Het duurde ruim een half uur voor de motorboot goed en wel de laatste buitenwijken van de wereldstad achter zich had gelaten.

Toen vermeerderde Raffles vaart en nu stevende de « Dolfijn » snel tussen de heerlijke, groene oevers van de Theems voort.

— Het is toch een mooie rivier, riep Brand uit, terwijl hij zijn blikken vol bewondering op het landschap liet rusten.

— Dat is zo, bevestigde Raffles, en je zou niet zeggen, bij het aanschouwen van deze kalmte en rust, dat er op de groene oevers van deze rivier 't bloed onzer landgenoten bij stromen heeft gevloeid, van Richard de Derde af tot de strijd tussen de Angelsaksers en de Normandische invallers.

— Je zou anders nog verder kunnen terug gaan en gewagen van de legioenen van Julius Cesar, die tot zelfs in dit land de heerschappij der Romeinen kwam vestigen.

Onder deze en dergelijke historische beschouwingen zetten de beide vrienden de reis voort.

Zij gebruikten een eenvoudige lunch wachtende in een van de talloze sluisen, die door het snelle verval van de Theems noodzakelijk zijn en die de wanhoop zijn van alle zeilers en roeiers en bereikten omstreeks half drie de plek waar de Arun in de Theems uitmondt.

Ripley is aan de Arun gelegen, in een der schoonste gedeelten van het graafschap Surrey.

Het dorp is omringd door prachtige dichtbegroeide heuvels, door de inwoners zelfs bergen genoemd, die het beschutten tegen de noordelijke en oostelijke winden.

Te midden van deze heerlijke natuur had Raffles zich enige jaren geleden een landhuis laten bouwen, in een groot landgoed gelegen, dat voor een groot deel door de Arun doorsneden werd.

Snel voer de « Dolfijn » naar het punt van bestemming en om vier uur in de namiddag werd vastgemaakt aan een kleine steiger, vanwaar een breed voetpad naar het landhuis leidde, dat op omstreeks een kilometer afstand op de top van een hoge heuvel stond.

— Heerlijk, riep Brand, terwijl hij diep adem haalde en een blik om zich heen wierp, over het heldere water van

de Arun, over het frisgroene gras over de violette heuvelen in de verte en over de schaduwrijke bosje, met akkermaals-hout waartussen het voetpad zich naar de top van de heuvel omhoog slingerde. Maar wat is het hier stil, zei Brand.

Raffles, die vol welbehagen die heerlijke harsachtige geur opsnoof, die uit de naburige dennenbossen naar hen overwoei, zei:

— Het is hier inderdaad zeer stil. Daar ginds, die kleine figuurtjes in de verte, zijn dagloners, bezig met het bewerken van de akker, maar anders zul je geen levende ziel ontwaren. Ga mee, amice; de boot kunnen we gerust zonder bewaking achterlaten. De valiezen zullen aanstonds wel door Henderson gehaald worden. Als hij vlug gereden heeft kan hij er reeds zijn.

De beide vrienden volgden nu het voetpad, dat hen te midden van het bos bracht, hetwelk er van de aanlegplaats af zeer uitgestrekt had uitgezien.

Dat was echter slechts schijn, want ineens liep het voetpad steil omhoog en stonden de beide vrienden voor een reusachtige grasvlakte bijna volkomen vierkant, dat aan alle zijden als het ware door een muur van bomen was omgeven.

Rechts stond een klein, half onder het geboomte verborgen, huis.

Brand wist dat dit de woning van de houtvester was, die daar met zijn twee knechts en zijn vrouw woonde.

Hij kende de woning goed want menigmaal had hij er na een vermoeiende jacht of een urenlange vispartij een heerlijk koel glas melk gedronken.

Maar daarnaast stond nu een gebouw-tje dat hij niet kende, van hout opgetrokken en blijkbaar nog nieuw.

— Dat huisje ken ik niet, zei Brand. Dat stond er enige tijd geleden nog niet. Zeg, Edward, schuilt daar misschien de verrassing in?

Raffles knikte met het hoofd.

— Ga maar eens mee, zei hij.

De beide vrienden staken de vlakte dwars over en liepen op de houtvesterswoning toe.

Metsen werd de deur geopend en verscheen er een oude vrouw op de drempel,

die haar hand boven de ogen hield om ze tegen de schuins invallende zonnestralen te beschutten.

Zij scheen de aankomende te herkennen, want zij verdween dadelijk, om terug te keren met een man met gebruid gelaat en kort geknipt spierwit haar.

Die man was Tom Higgings, de houtvester van Lord Aberdeen.

Achter hem verscheen een knaap van omstreeks vijftien of zestien jaar met 'n schrander gelaat en lichtblauwe ogen.

— Wie is die jongen? vroeg Brand zacht. Een logeetje?

— Ik zal hem aanstonds aan je voorstellen, antwoordde Raffles glimlachend.

Higgings was zijn baas tegemoet komen lopen en stond nu met de hoed in de hand voor hem.

— Zet je hoed op Higgings, zei Raffles vriendelijk. De zon schijnt fel. Is hier alles goed gegaan sedert mijn afwezigheid?

— Niet te klagen, mylord, antwoordde de houtvester.

— Wil mylord een glas heerlijke verse melk, vroeg vrouw Higgings, die haar man gevolgd was.

— Aanstonds, moeder Higgings, antwoordde Raffles. Eerst moet ik mijnheer Charles Brand een kleine verrassing bereiden. Jeffrey, zo wendde hij zich tot de knaap laat je kunsten maar eens zien. Wij gaan mee.

Allen begaven zich nu naar het kleine houten gebouwtje naast de houtvesterswoning, waarvan de knaap de beide deuren opende.

Dadelijk liet zich een luid gehinnik horen.

Brand wierp Raffles een vragende blik toe, maar voor hij iets kon vragen, was de jongen naar binnen gegaan om dadelijk weer terug te komen, maar nu niet alleen doch met een renpaard, dat hij aan de halster leidde.

— Wat is dat voor een paard? riep Brand uit. Ik wist niet dat je dat bezat.

— Mag ik je dan even voorstellen? Dit is «Eclipse II» op dit ogenblik verreweg het snelste paard ter wereld en dat is nu de verrassing, waarvan ik je sprak.

HOOFDSTUK II

« ECLIPSE II »

Brand keek sprakeloos van verbaazing naar het dier, dat onrustig de oren in de nek had gelegd, en bekeek het met het oog van een kenner.

Onmiddellijk ontdekte hij wat iedere renstalbezitter ongetwijfeld als fouten zou hebben aangemerkt waarvan er enkele op het eerste gezicht zo ernstig waren, dat het dier als renpaard onbruikbaar leek.

De hals was te lang, het paard had in geringe mate een hazelip, en de staart was te hoog ingeplant.

Maar dit was niet het ergste.

Het paard was zeer laag op de voorhand, en Brand vroeg zich af hoe dit dier in staat zou zijn in een wedren een goed figuur te slaan.

Maar ook viel hem de geweldige ontwikkeling van de borst, de sterkte van de schouders en de breedte van de lenden op.

Ook de achterhand van het paard liet niets te wensen over en was zo prachtig ontwikkeld als hij het nog bij geen enkel renpaard had gezien.

Toch scheen er enige aarzeling in zijn blik te liggen, want Raffles vroeg met een lachje:

— Zeg eens eerlijk, Charles, bevalt « Eclipse II » je niet?

— Om je de gulle waarheid te zeggen, het dier lijkt mij zeer laag op de voorbenen te staan.

— Gelijk heb je. Toen ik het paard als veulen van drie maanden twee en half jaar geleden kocht, vielen ook mij aanstonds de korte voorhand en de te lange hals op. Maar toen herinnerde ik mij iets.

— En dat is?

— Ik herinnerde mij dat « Eclipse » een van de snelste paarden, die hier ooit in Engeland hebben gelopen, deze kenmerken eveneens vertoonde. Ik herinnerde mij dat zijn oorspronkelijke eigenaar het paard voor een appel en een ei verkocht, toen het nog een veu-

len was, en omdat hij niet dacht, dat er ooit een goed renpaard van gemaakt zou kunnen worden. Toen ik de stamboom van dit dier eens naging, bemerkte ik dat hij afstamde van de beroemde « Eclipse ».

— Was dat voldoende reden voor je om het dier te kopen?

— Het is een gokje, maar de Franse eigenaar vroeg er niet veel voor, en daarom heb ik het er maar eens op gewaagd. En je zult er zelfs straks over kunnen oordelen of ik er spijt van moet hebben.

— Het paard lijkt mij nog al schuw te zijn.

— Dat is het ook. Die eigenschap schijnt hij ook al van zijn beroemde voorvader geërfd te hebben. Misschien herinner je je nog dat de eerste « Eclipse » een buitengewoon kribbig heerschap was en dat het slechts een bekende trainer, een zekere Sullivan, gelukt is, het dier tot rede te brengen.

— Ja, dat meen ik mij te herinneren, bevestigde Brand.

— Welnu, dit paard heeft veel van de eigenaardigheden van zijn beroemde naamgenoot geërfd. Dit, en het feit, dat het dier ook uiterlijk zoveel lijkt op « Eclipse », versterkt bij mij het vermoeden dat er heel wat van het bloed van de beroemde hengst is overgegaan in deze seigneur.

Raffles keek zijn vriend glimlachend aan.

— Je schijnt nog altijd te aarzelen, zei hij. Welnu, je kunt je aanstonds overtuigen. Maar laat ik dan beginnen met je mijn nieuwe jockey Jeffrey Palmer voor te stellen. Hij is een stiefzoon van Tom Higgings, nog geen zestien jaar oud, en tot dusver de enige door wie het paard zich wil laten berijden. Ja, door wie het zich zelfs wil laten naderen.

— Ik kan het bijna niet geloven, riep Brand uit. 't Beest lijkt wel wat schuw,

maar het ziet er zo doodmak uit.

— Dus jij zou het paard wel zelf durven te berijden? vroeg Raffles.

— O, best.

Jeffrey Palmer wilde iets zeggen, maar Raffles legde hem met een gebaar het stilzwijgen op.

— Zadel het paard onmiddellijk, Jeffrey, verzocht hij op korte toon.

Zonder een woord te spreken bond de jongen het paard aan een ring in de deurpost vast, ging de stal binnen om even later weer te voorschijn te komen met een van die kleine zadels, zoals ze gebruikt worden voor Engelse renpaarden.

Eclipse II stond, bijna onbeweeglijk te wachten.

— Dat paard lijkt wel te slapen, riep Brand uit.

— Zou je denken? vroeg Raffles op ironische toon. Dat zul je straks wel anders gewaar worden...

Jeffrey legde het zadel op de rug van het dier, dat hem kalm liet begaan.

Hij nam het de halster af en deed het hoofdstel aan, gedurende welke tijd het paard in dezelfde lusteloze houding was blijven staan.

— Geef nu de teugels aan mijnheer Brand en kom bij mij staan, zei Raffles.

De knaap deed wat hem gezegd was en overhandigde de teugels.

Niet zodra had het paard gemerkt, dat de jonge jockey zich verwijderde en dat hij door een vreemdeling werd vastgehouden of hij begon achteruit te kribben.

Hij opende zijn lippen, zodat de grote gele tanden bloot kwamen en in zijn grote, zwarte ogen was het wit te zien.

Hij legde de oren in de nek, zette de korte voorbenen strak en trok zo fel aan de teugels, dat Brand zich nauwelijks op de been kon houden.

De jongeman uitte een paar gesmoorde vloeken en trachtte toen het paard met vleierende woordjes te kalmeren.

Maar « Eclipse II » bleef koppig.

Hij wroette met de hoeven in de grond en stond eensklaps recht overeind op de achterbenen.

Ten slotte begon hij in een cirkel om Brand heen te draaien, hoeveel moeite de jongeman ook deed beide handen op de rug van het dier te leggen.

— Ik geloof dat het bestijgen met enige moeilijkheden gepaard gaat? vroeg Raffles langs zijn neus weg.

— De zaak is... stotterde Brand, het dier is nog niet aan mij gewend.

— En het zal nooit aan je wennen, Charles. Jeffrey, help mijnheer eens.

De jonge jockey ging naar het paard toe en streelde het over de zachte neus en dadelijk stond het dier rustig.

— Nu kunt gij wel proberen op te stijgen, mijnheer, zei Jeffrey, ofschoon nog ietwat ongerust.

Brand zette de voet in de stijgbeugel en zat het volgende ogenblik op de rug van het paard.

— Laat nu maar los, Jeffrey, riep hij overmoedig. Nu zullen wij hem wel mores leren.

De jockey gehoorzaamde.

Maar nauwelijks had hij de teugels losgelaten op het paard of het sprong met alle vier de benen te gelijk wel een meter van de grond.

Toen kromde hij zijn rug als een hoepel, draaide zijn lange hals om, en zou Brand in het been hebben gebeten als deze het niet ijlings had terug getrokken.

Vervolgens ging het dier er als een pijl van door met een snelheid die Brand bijna het evenwicht deed verliezen.

Maar ineens bleef « Eclipse » als uit brons gegoten staan.

Het scheelde maar weinig of de jonge man was hals over kop uit het zadel geschoten.

Toen Eclipse II bemerkte dat ook dit niet hielp, begon hij met duizelingwekkende snelheid om zijn as te draaien en wierp zich ten slotte pardoos op de grond.

Brand had nog net gelegenheid zijn voeten uit de stijgbeugels los te maken en opzij te springen.

« Eclipse II » trappelde even, op zijn rug liggende, als dol met alle vier de benen in de lucht, en stond voor Brand het goed wist weer overeind.

Een ogenblik later galoppeerde het

paard weg met een ongelooflijke snelheid.

Het kwam echter niet ver, want Jeffrey bracht de vingers in de mond en liet een schel gefluit horen.

Meteen stond het paard stil, keerde om, en kwam met wuivende manen en opgestoken staart terugdraven.

Brand kwam met een boos gezicht naderbij.

— Wel, blijf je nog altijd bij je mening? vroeg Raffles met een spottend glimlachje.

— Dat paard is des duivels, bromde Brand op ontevreden toon. Zo iets heb ik nog nooit beleefd.

— Ik heb je gewaarschuwd, amice. Ik weet, dat je een voortreffelijk ruiter bent, maar ik weet ook dat je tegen « Eclipse II » niet op zoudt kunnen. En laat nu eens zien Jeffrey, wat het paard kan.

Raffles had nauwelijks uitgesproken, of de knaap had zijn jekker uitgegooid en was op de rug van het paard gezeten.

— Ga mee midden naar het paddock, Charles, zei Raffles, daar zul je hem beter kunnen volgen.

Raffles wenkte met zijn hand en « Eclipse II » schoot als een pijl uit de boog vooruit.

Brand keek zijn ogen uit.

Nog nooit had hij zulk een snelheid aanschouwd, of zelfs voor mogelijk gehouden.

Brand merkte ook op dat Jeffrey de Amerikaanse zit overdreef, en als het ware op de hals van het paard zat, ten einde de achterbenen zoveel mogelijk te ontlasten.

Het leek er op alsof paard en jockey één waren.

Als een wervelwind rende Eclipse II rondom het veld, blijkbaar onvermoeid.

Nu en dan hoorde men een schrille, aanmoedigende kreet van de kleine jockey, die nog uitklonk boven de zware ademhaling, van het renpaard.

— Wat maakt dat dier een geweld met zijn borst, riep Brand uit.

— Ja, hij heeft een zeer zware adem, ook al zoals zijn naamgenoot, gaf Raffles toe.

— Kan dat zware ademhalen geen kwaad? vroeg Brand.

— Hoegenaamd niet. Ik verzeker je dat het dier zich op dit ogenblik niet buitengewoon inspant en dat zijn ademhaling zeer regelmatig is. En nu moet je eens even niet tegen mij praten, want ik zal hem eens laten spurten en de tijd opnemen.

Raffles nam zijn hoed af en zwaaide die een paar maal heen en weer.

De jockey scheen het gebaar begrepen te hebben, want hij nam op zijn beurt zijn pet af en zwaaide er mee.

Terzijde van de oefenbaan, niet ver van de stal, stond een witgeschilderde paal.

Raffles haalde zijn stopwatch te voorschijn, hield de vinger boven de knop die 't uurwerk in beweging bracht en hield de witte paal in het oog.

Even voor hij de paal bereikte, slaakte de jockey een kreet, die het paard tot nog grotere vaart scheen aan te sporen.

Zodra het paard de paal was gendard drukte Raffles op de knop van zijn stopwatch.

Met grote ogen van verwondering volgde Brand het renpaard.

Charles maakte deze opmerking over-luid.

— De gang laat te wensen over, zei Raffles. Het dier smijt te veel met de achterbenen, en wij doen alle mogelijke moeite hem dat gebrek af te leren. Opgestapt nu, daar komt hij aan.

« Eclipse II » was als een stormwind de laatste bocht uitgekomen en naderde nu met geweldige snelheid de witte paal.

Raffles drukte op de knop van zijn chronometer.

— 62 en 4/5 seconden riep hij uit. Dat is bijna drie seconden minder dan veertien dagen geleden.

— En hoe lang is deze oefenbaan? vroeg Brand.

— Nauwkeurig gemeten: 200 meter.

Brand maakte snel een berekening op zijn manchet en riep toen uit:

— Dat is een snelheid van ongeveer 32 meter in de seconde. Er is, geloof ik geen enkel paard dat ooit zo snel heeft gelopen.

— Dat zei ik je immers, zei Raffles kalm. De snelheid van een Engels renpaard varieert van 25 tot 27 meter per seconde.

De jonge man staaide Raffles verbluft aan.

— Hoe is het mogelijk dat ik hier nooit iets van gehoord heb, riep hij toen ietwat verwijtend.

Raffles legde hem lachend de hand op de schouder.

— Amice, je weet hoe veel ik van verrassingen houd, zei hij. « Eclipse II » is bijna anderhalf jaar in Frankrijk gebleven bij een goede trainer. Toen heb ik het paard laten overkomen en naar een van mijn landgoederen laten brengen. Zes maanden geleden kwam het dier hier in Ripley. Ik wil je wel bekennen, dat ik toen weinig hoop had nog iets met het paard te kunnen doen, ondanks de voortreffelijke hoedanigheden, die ik er in had menen te ontdekken, omdat het zo koppig en schuw was. Door een toeval ontdekten wij dat de stiefzoon van Higgings, Jeffrey Palmer heel goed met paarden kon omgaan. Daarom besloot ik het dier aan zijn zorgen toe te vertrouwen. Je hebt zo even zelf gezien, dat ik geen spijt van dat besluit behoef te hebben.

— Dat behoef je zeker niet. Het is eenvoudig een wonder. Nu begrijp ik ook, waarom je het paard zo zorgvuldig hebt verborgen gehouden.

— Dat was ik van begin af aan van

plan. Niemand hoeft te weten, dat ik zulk een schat ben meester geworden. Ook voor de bezoekers der renbaan heb ik een verrassing klaar.

Eclipse II keerde nu in een handgalop naar de stal terug.

Jeffrey Palmer sprong uit het zadel, bond het paard weer aan de ring, waar het onmiddellijk zijn gewone lusteloze houding aannam.

Raffles streek de jockey met de hand over het blonde kroeshaar en keek hem vriendelijk aan.

— Als je zo te Epsom rijdt, over veertien dagen, dan ben ik tevreden over je, mijn jongen, zei hij.

De knaap bloosde van genoegen en riep uit:

— Als gij de prijs wint, mylord, dan hebt gij dat zeker aan Eclipse II te danken. Ik heb niets anders gedaan dan hem mores geleerd.

— Het is een duivels paard, riep Brand uit. Kijk hij daar nu staan alsof hij zijn laatste oortje versnoept heeft.

Raffles wierp een blik op zijn polshorloge.

— Kom, Charles, laten wij opstappen. Henderson zal niet weten waar wij blijven.

De beide mannen wuifden Higgings en zijn vrouw, die op de drempel van hun woning stonden vaarwel toe en volgden toen het pad dat naar « Crosberry Hall » het nieuwe buitenverblijf van Lord Aberdeen, voerde.

HOOFDSTUK III

EEN ADELLIJKE KWAST

Op ongeveer een half uur gaans van « Crosberry Hall », stond een zeer oud huis, « Copperbeech Castle » genaamd, zeer waarschijnlijk wegens het groot aantal bruine beuken die dit oude tamelijk vervallen kasteel omringden.

Het huis dateerde van het begin van de 17e eeuw, maar het was duidelijk te zien, dat er in de laatste jaren weinig aan onderhoud was ten koste gelegd.

Het grote park dat het omringde was verwaarloosd, de paden waren half verdwenen onder het onkruid en de verf was van het hek gebladderd.

Ook aan het huis zelf was blijkbaar sedert geruime tijd niets gedaan.

In de namiddag, volgend op de komst van Brand en Raffles zat in een der grote holle zalen van Copperbeech Castle een oud man in een grote leunstoel, die dicht bij een der geopende ramen

was geschoven, welke op het park uit-zagen.

Door de toppen van de bomen heen kon men de glinsterende dakpannen ont-waren van Crossberry Hall.

Deze oude heer was de gepensioneer-de kolonel, Lord William Fitzgerald, graaf van Warwick.

Hij had een verweerd gelaat met barse, stuurse trekken.

Nu en dan liet hij het tijdschrift, dat hij in de hand hield, zakken om een blik over het slecht onderhouden park te laten dwalen.

Voor het tweede raam, eveneens in een leunstoel zat een nog jonge vrouw van omstreeks dertigjarige leeftijd, met dun geplaat vlasblond haar en een dun-ne spitse neus, in een gelaat, dat aan stuurshoud aan dat van haar vader wei-nig toefaf.

Ook zij was verdiept in de lectuur van een tijdschrift.

Op een gegeven ogenblik liet zij het tijdschrift op de vloer vallen en riep:

— Waar blijft Stanley toch?

— Moet je je broer hebben? vroeg haar vader.

— Ja. Hij had mij beloofd mij van middag mee te nemen als hij een be-zoek ging brengen bij Lord Aberdeen en zijn vriend Charles Brand.

— Dat is toch eigenlijk niet nodig, bromde de oude man. Wij wonen hier al jaren en zij komen hier maar eens kijken. Het was dus aan hen om hier een bezoek te brengen.

Het jonge meisje haalde ongeduldig de schouders op.

— U weet even goed als ik, dat Lord Aberdeen niet zo gesteld is om be-zoeken af te leggen en dat eigenlijk Stan-ley, die de jongste is het eerst een visi-te behoort te maken. Ik zou wel eens willen weten waar hij blijft.

— Hoe laat is het? vroeg haar va-der.

Lady Jeanne wierp een blik op haar armbandhorloge, hetwelk, omdat het aan een lederen riempje bevestigd was meer op een heren polshorloge leek.

— Het is bijna half vijf riep zij krib-big uit. Waar blijft die jongen toch?

— Hier ben ik al, dierbare zuster,

riep een spottende stem in de deur.

Lord Stanley Fitzgerald, burggraaf Bolton, die deze titel van moederzijde geërfd had, trad het grote vertrek bin-nen.

Het meisje wierp hem een woedende blik toe.

— Heb je onze afspraak vergeten, Stanley? vroeg zij.

— Neen meisje, maar ik heb in de namiddag oponthoud gehad. Ik wilde daar aanstonds met vader over spreken, en je zou me een genoegen doen als je de visite op Crossberry Hall tot later uitstelt.

— Dat zal ook wel moeten, riep Jean-ne uit. Het is nu geen tijd meer om be-zoeken af te leggen.

Lady Jeanne stond op, wierp haar broeder nog een woedende blik toe en verliet toen de kamer.

De jongeman wachtte tot zij de deur achter zich dicht gedaan had en kwam toen haastig op zijn vader toe.

— Papa, ik moet u aanstonds spre-ken, zei hij op gedempte toon.

— Wat is er dan? vroeg de oude ko-lonel gemelijk. Je hebt toch hoop ik geen geld nodig? Je weet wel dat daar voorlopig geen sprake van is. De pach-ten vervallen pas over een maand, en daarvan moet zoveel betaald worden, dat er voor jou niet veel zal overblij-ven.

De jonge man haalde ongeduldig de schouders op.

— Natuurlijk kan ik wel wat geld gebruiken maar daarover kwam ik u thans niet spreken.

Hij wierp zich languit in de gemak-kelijke fauteuil, waarin zoëven zijn zus-ter gezeten had en vervolgde:

— Weet gij waar ik zoëven geweest ben?

— Ik heb er niet het flauwste idee van, antwoordde zijn vader onverschil-lig.

— Ik heb een roeitochtje gemaakt op de Arun.

— En daar heb je misschien een zee-meermin of zo iets gezien? vroeg zijn vader spottend.

— Neen, maar wel iets anders, dat mij al evenmin geluk zal aanbrengen.

U weet natuurlijk evengoed als ik, dat het riviertje over een afstand van bijna een uur gaans om het landgoed van Lord Aberdeen stroomt.

De kolonel knikte toestemmend met het hoofd.

— Ik had bijna anderhalf uur geroeid en kreeg dorst. Daar ik mij juist bij de aanlegsteiger van Crosby Hall bevond, besloot ik even aan te leggen en de houtvester, die ergens aan het einde van het pad moet wonen, een glas bier of desnoods melk te vragen. Ik stapte dus aan land en volgde het voetpad, dat door het kreupelhout, naar de villa voert. Plotseling bleef ik staan, want ik meende een zonderling geluid te horen, dat wel wat leek op het gesnuif van een snel lopend paard.

— Dat is toch niets bijzonders, riep zijn vader ongeduldig uit. Iedereen weet dat Lord Aberdeen dit jaar met « Goldstar » aan de Derbywedstrijd deelneemt.

— Als gij u de moeite zoudt willen geven, vader, mij kalm te laten uitspreken, hernam de jonge man dan zoudt gij horen, dat de zaak niet zo onschuldig is als u schijnt te denken.

— Vertel dan op, bromde de oude heer.

— Hoe meer ik het huis van de houtvester naderde, hoe luider het gesnuif werd. Nieuwsgierig baande ik mij een weg door het kreupelbos tot ik bij een rij bomen kwam, die om een grote grasvlakte stonden. Ik sloop naderbij, mij verschuilend tussen het hoge struikgewas, tot ik een blik op het paddock kon werpen. En wat denkt gij dat ik daar zag?

— De duivel in eigen persoon, riep zijn vader uit, in een poging om grappig te zijn.

— Dat niet, maar het scheelde toch niet veel, luidde het antwoord. Ik zag daar een paard, een grote vos, laag op de voorbenen, met vier witte sokken, in zulk een geweldige vaart om het grasveld rennen, dat ik meende te dromen.

— Liep dat paard harder dan onze « Starlight »? vroeg de oude man, zichtbaar ongerust.

— Ik kon natuurlijk geen tijd opwe-

men, maar ik twijfel er niet aan.

— Als ons paard niet wint, gaan we naar de haaien.

— Wij hadden al onze hoop op de merrie gezet. Als wij bij de aanstaande wedrennen niet winnen kunnen wij ons faillissement aanvragen en worden als paupers van onze bezittingen gejaagd.

— Dat nooit, papa.

— Neen, dat nooit.

De beide mannen wisselden een lange onderzoekende blik met elkander.

Toen verscheen er op beider gelaat tegelijkertijd een valse glimlach.

Vader en zoon schenen elkander te begrijpen, zonder er veel woorden behoeften te worden gebruikt.

De oude man ging weer naar zijn stoel, legde de vingertoppen tegen elkander en zei:

— Luister eens, jongen. Hier moet raad geschapt worden. Zo kan het niet langer voortgaan. Ik wil je nu geen verwijt maken, maar het mag toch nog wel eens gezegd worden, dat je door je ongelooflijke speelzucht niet alleen het grootste gedeelte van ons fortuin, dat toch reeds ternauwernood groot genoeg was om behoorlijk rond te komen, maar zelfs bijna al onze bezittingen, dit huis, en het hele landgoed aan allerlei vermaken hebt weggegooid.

Stanley maakte een gebaar van ongeduld.

Hij wilde iets zeggen, maar zijn vader viel hem in de rede.

— Ik herhaal, dat ik daarover nu niet meer zal spreken. Misschien heb ik er zelf wel schuld aan, omdat ik je reeds als jongen veel te veel vrijheid heb gelaten. Hoe dit ook zij, wij moeten tot een besluit komen.

De oude heer scheen even te aarzelen, zoals iemand doet, die een onaangenaam onderwerp moet aanroeren, bekeek zijn nagels en vervolgde:

— Je weet, dat ik je de raad heb gegeven een rijke vrouw te zoeken. Je bent pas vijfendertig jaar, je hebt een adellijke titel, je ziet er goed uit, kortom het moet je niet moeilijk vallen een rijke vrouw te vinden.

— Dank u wel, maar ik wil niet trou-

wen, riep de jongeman nijdig uit.

— Je wil niet. Je wil niet, riep de kolonel met stemverheffing uit, maar wat duivel, denk je dan dat je louter voor je genoeg op de wereld bent. Je hebt eerst met het geld gesmeten en nu zou je niet eens het enige middel willen aangrijpen om ons wapenschild weer wat te vergulden? Dat gaat mijn verstand te boven.

— Wij hebben «Starlight» nog, mompelde Stanley zachtjes.

— Zit niet te zwammen. Eerst vertel je me dat ons paard geen schijn van kans heeft tegen de vos van Lord Aberdeen en nu... riep de kolonel woedend uit.

Ik wou dat je wat meer je verstand gebruikte. Kort en goed je zult een besluit moeten nemen.

De kolonel wandelde een paar maal met de handen op de rug het vertrek op en neer en vervolgde toen wat bedaarder:

— Je schijnt ook helemaal te vergeten wat we besproken hebben in verband met onze nieuwe buurman, Peter Newson.

— En over zijn dochter, voegde Stanley er schamper aan toe.

— Natuurlijk, juist over zijn dochter.

— En die is er nog niet eens.

— Ze wordt ieder ogenblik verwacht;

misschien is ze er intussen wel. Hoe het ook zij, het zou verstandig zijn als je een oogje in het zeil hield.

— Die dochter zal wel een draak zijn, riep Stanley wanhopig uit.

— Wat doet dat er toe als het een gouden draak is? repliceerde de kolonel. Besef toch dat je geen keus hebt. Newson is miljonair. Hij is een parvenu, maar we zullen hem gauw weer kwijt zijn, want over een paar maanden vertrekt hij weer naar Boston om daar nog meer dollars te verdienen met het maken van boorden en manchetsknoepjes.

— Alles goed en wel vader, zei zijn zoon, maar u vergeet, dat het best kan zijn, dat dat meisje me niet zal willen hebben.

— Zij zal vinger en duim aflikken, jongen. Al die Amerikaanse, rijk geworden proleten zijn verzot op een adellijke titel en hun dochters niet minder. Stanley stond, in gedachten verzonken, bij het raam.

Toen wendde hij zich naar zijn vader om en zei:

— Luister eens, vader. Laten wij dit afspreken: als «Starlight» niet wint, dan zal ik de hand van dat idioot Amerikaanse schaap vragen, dat belooft ik je. Maar laat mij tenminste die ene kans nog.

HOOFDSTUK IV

DE AMERIKAAN EN ZIJN DOCHTER

Aan de grote verkeersweg, op ongeveer een kwartier gaans van Copperbeece Castle stond een fraaie villa, die daar omstreeks een half jaar geleden was gebouwd, op last van de schatrijke Amerikaan Peter Newson, die er een deel van zijn vakantie dacht door te brengen.

De Amerikaan was zo verstandig geweest alles aan de bouwmeester over te laten en de inrichting van het huis aan een der beste binnenhuisarchitecten in het land.

In de grote tuinkamer, waarin de zon ongehinderd toegang had, zaten drie mannen.

Twee van hen waren Lord William Aberdeen en zijn vriend Charles Brand, de derde was de heer des huizes.

Peter Newson was een man van omstreeks vijftigjarige leeftijd.

Hij had een energieke kop met brede volle wangen, die door het buitenleven reeds de kleur van baksteen hadden gekregen en kort geknipt, grijzend haar.

Hij was meer dan middelmatig groot

en breedgeschouderd.

Op dit ogenblik was hij in een gemakkelijk zittend pak van khakikleurig tussor gestoken en scheen volstrekt niet geïmponeerd door de aanwezigheid van een Engelsman van zo hoge adellijke rang.

— Het spijt mij waarlijk, heren, zei Newson met een sterk Amerikaans accent, dat gij het hier zo ongelukkig treft, en dat mijn dochter, nauwelijks enige uren na haar aankomst er reeds op uit is gegaan om hier en daar een bezoek te brengen en tevens de omstreken te leren kennen. Dat meisje lijkt wel van kwikzilver te zijn. Als gij echter tijd en lust hebt, wacht dan op haar. Het zal haar genoeg doen u te leren kennen.

— Ik verlang niets liever, Mr. Newson, zei Raffles beleefd.

De Amerikaan sloeg op een gong die onder het bereik van zijn hand stond en onmiddellijk trad er een reusachtige negerin in een vuurrode met zwarte stippen bezaaide jurk binnen.

Zij was in haar soort niet onknap, en grijnsde minzaam tegen de bezoekers, zodat er twee rijen grote blinkende witte tanden te zien kwamen.

— Dat is Sally, heren, zei Newson, terwijl hij op de negerin wees. Zij is reeds enige jaren bij ons in dienst en zij zou voor mijn dochter door het vuur willen lopen. Is het niet zo, Sally?

— Yes boss, kwam de negerin met een diepe, hard mannelijke keelstem, terwijl zij met de platte hand op haar formidabele boezem klopte.

— Zij is met mijn dochter vanochtend uit Boston mee gekomen. Breng ons wat ijswater en whisky. Sally, en een fles champagne. Dan zal ik voor de heren eens een «fizz» maken, dus de shaker ook maar Sally.

De negerin verdween, om een ogenblik later terug te komen met een blad, beladen met verschillende flessen en met een zilveren shaker, een voorwerp dat niet gemist kan worden in een behoorlijk Amerikaans huishouden.

Aanstands trok Newson ongegeneerd zijn jas uit, ontkurkte de flessen en begon de drank te bereiden.

Juist toen hij met krachtige bewegingen bezig was het mengsel te schudden vloog de deur open en stormde er een jong meisje van een jaar of twintig het vertrek binnen.

Zonder acht te slaan op de gasten, gooide zij haar hoed op een divan, vloog haar vader om diens hals en kustte hem zo hartstochtelijk dat de shaker bijna uit zijn handen was gevlogen.

— Hei daar, wildebras, riep haar vader. Zie je niet, dat wij gasten hebben? Zij zijn, nota bene, nogal opzettelijk voor jou hier gekomen.

Dolly Newson liet haar vader los en wendde zich tot Raffles en Brand, die waren opgestaan.

Zij keek hen slechts even aan en kwam toen met uitgestoken handen op hen toe.

— Die zijn van het goede soort, riep zij uit.

— Maar Dolly, riep haar vader verschrikt.

— Wel vader, ik mag toch wel zeggen wat ik meen.

De beide bezoekers hadden ieder een van de hen toegestoken handen gedrukt en namen haar vol bewondering op.

Dolly Newson was niet groot, maar had een goed, nogal geprononceerd figuur.

Haar haar was donker, bijna zwart en hing in twee lange, dikke vlechten, volgens de Indiaanse mode op haar rug.

Zij had grote diepblauwe ogen, een fijn neusje en kleine, witte tanden.

Zij had een bijster korte rok aan en een witte, zijde blouse, die haar figuur op het voordeligst lieten uitkomen.

Miss Newson keek besluiteloos naar de beide bezoekers en vroeg toen aan haar vader:

— Zijn deze heren vrienden van u, vader?

— Ik hoop tenminste van harte, dat zij mijn vriendschap willen aanvaarden, meisje, zei Newson.

— Ongetwijfeld, zei Raffles. Laten wij het spreekwoord in ere houden:

«Een goede buur is beter dan een verre vriend».

— Ik kan dus vrijuit voor deze heren

spreken? vroeg Dolly.

— Natuurlijk kind, antwoordde haar vader verwonderd. Waarom vraag je dat? Je ziet er een beetje opgewonden uit.

— Geen wonder, vader. Als ik u verteld heb wat mij is overkomen, dan zult gij u misschien zelf ook wel opwinden.

Het meisje ging met de handen in de zijden, vlak voor haar vader staan, keek hem met schuins geheven hoofd aan en vroeg toen:

— Wat denkt u, dat u bent, vader?

— Wat ik ben? herhaalde Newson verwonderd, ik ben Peter Newson.

— Jawel, maar wat bent u nog meer?

— Wel ik zou zeggen dat ik groot-handelaar in rubber ben.

— Accoord, maar u bent bovendien nog meer. U bent een parvenu en u bent een rijk geworden proleet.

De borstelige wenkbrauwen van de Amerikaan trokken zich dreigend samen.

— Wat is dat nu weer voor een grap? Heb je iemand zo over je vader horen spreken?

— Ja, althans in die trant. En wat denkt u, dat ik ben?

— Jij bent mijn enige lieve dochter.

— Best mogelijk. Maar ik ben bovendien een idioot Amerikaans schaap.

Nu zwollen de aderen op het voorhoofd van de Amerikaan op en hij balde zijn vuisten.

— Wie heeft dat durven zeggen? vroeg hij toen met barse stem.

— Dat zou ik ook wel eens willen weten, vader; het was in een oud tamenlijk vervallen huis aan de verkeersweg, in een groot park gelegen, waar een groot aantal bruine beuken staan.

— Dat is Copperbeech Castle, merkte Brand op.

— En de bewoners heten Lord Fitzgerald, met zijn dochter en zijn zoon Lord Bolton, voegde Raffles er aan toe.

— Maar hoe kwam je daar in 's hemelsnaam? vroeg Newson verwonderd.

— Wel, dat is niet zo verwonderlijk, vader. Ik was uitgegaan om eens pools-hoogte te nemen en hier en daar een bezoek te brengen om mij voor te stel-

len...

— Dat was niet geheel en al volgens de Engelse gebruiken, miss, merkte Raffles glimlachend op.

— Dat kan wel zijn, mijnheer, maar...

— Stop eens even, meisje, viel haar vader haar in de rede. Deze heer is Lord William Aberdeen uit Londen, en zijn metgezel is zijn vriend, Mr. Charles Brand.

— Dan moet ik u dus aanspreken, met mylord, riep het meisje uit. O, wat is dat grappig.

— Maar laat ik nu verder vertellen, zei zij. Ik zwierf dus zo'n beetje rond, klom hier en daar over een hek, plukte wat bloemen en zag eindelijk dat oude huis, waarvan ik sprak. Het schijnt, dat ik al een poos in het park had gelopen, dat verboden was. Ik liep nieuwsgierig op het huis toe, maar ik zag niemand. Ik wilde juist aan de voordeur aanbellen, toen ik plotseling uw naam hoorde noemen, vader.

— Mijn naam? riep de Amerikaan verwonderd uit. Ik ken de bewoners van Copperbeech Castle nauwelijks.

— Maar zij schijnen u des te beter te kennen, of ten minste te willen leren kennen. Ik weet niet of het wel naar behoren is, maar ik kon de verzoeking niet weerstaan over het gras naderbij te sluipen en eens af te luisteren wat men wel over mijn oud vadertje te zeggen had... En ik had er geen spijt van, dat verzeke ik u.

Dolly hield even op, om een grote teug te nemen van de drank, die haar vader bereid had.

Toen vervolgde zij:

— Ik kwam op die manier tamelijk dicht bij een groot geopend raam te staan, zodat ik woord voor woord horen kon wat daarbinnen gesproken werd. Er waren twee mannen aan het woord, en de een noemde de ander papa. In het begin begreep ik er niet veel van. Er was ook sprake van een paard, tenminste van een harddraverij.

— Hebt gij de naam « Starlight » soms horen noemen miss? vroeg Raffles wiens belangstelling gewekt was.

— Ja juist. Die naam was het, riep het jonge meisje. Ik herinner het mij

nu duidelijk.

— Dat is het renpaard van Lord Fitzgerald, dat bij de aanstaande Derbywedstrijd meeloopt.

— Nu, daarover spraken zij en bovendien ook over mij. De jonge man riep uit, dat ik wel een draak zou zijn, waarop de oude man opmerkte, dat dit er niets toe deed, als het maar een gouden draak was, dat de anderen geen keus had en dat ik vinger en duim naar hem zou aflikken.

Het verhaal van Dolly Newson werd hier eensklaps afgebroken door een daverende vuistslag van haar vader op de tafel, die de flessen en aan een paar glazen het leven kostte.

Deze uiting van verontwaardiging werd gevolgd door een van die kernachtige vloeken, waarvan de Amerikanen het geheim schijnen te bezitten.

Het gelaat van de rubberhandelaar was vuurrood geworden en hij stikte bijna in zijn woorden, toen hij uitriep:

— Die schoft. Dat zal hij mij betaald zetten. Ik breek hem zijn nek.

Met een sprong was het meisje bij hem.

— Neen vader, u zult wel wijzer wesen. Bega geen dwaasheden. Ik heb een veel beter plannetje, dat ik onderweg hierheen heb bedacht.

— Wat is het dan? vroeg haar vader, nog bevend van drift.

— Dat zal ik u zeggen. De jonge Lord Fitzgerald of Bolton of hoe hij anders heten mag, wil met mij kennismaken en met mij trouwen, of liever met uw geld. Wel, hij zal zijn zin hebben en ik zal hem met miss Newson in kennis brengen.

Het meisje trad op de gong toe en gaf er een harde slag op.

Sally de negerin trad binnen.

Dolly nam haar bij de hand en voerde haar tot midden in de kamer.

Toen maakte zij een grappige buiging, trok een scheef gezicht en zei met plechtige stem:

— Sta mij toe, u Miss Dolly Newson voor te stellen, de erfgename van 20 miljoen dollars.

Een ogenblik was het doodstil in het vertrek. Allen waren sprakeloos, want niemand had zo iets verwacht.

Toen barstte de Amerikaan in een daverend gelach uit, waarmee Brand en Raffles hartelijk instemden.

Nadat hij een paar keren naar lucht had gehapt en zich de tranen uit de ogen had gewist, riep Newson uit:

— Die dekselse meid toch. Dat is nu weer net iets voor haar. Dat kan een onbetaalbare grap worden.

HOOFDSTUK V

EEN ZWARTE MILJOENEN-ERFGENAME

Toen Newson wat tot bedaren was gekomen, stotterde hij:

— Maar Dolly, daar komt toch niets van terecht.

— Waarom niet?

— Waarom niet, vraagt ze nog, om maar een ding te noemen: Onze burenen zullen nooit geloven, dat ik een negerin tot dochter heb.

— Is dat zo onmogelijk, vader? Je kunt toch wel hm... met een negerin... nou ja... u weet wat ik bedoel..., toen u pas aan het begin van uw loopbaan stond? U kunt in uw jeugd toch wel op een mooie negerin verliefd zijn ge-

weest?

— Natuurlijk, meisje. En toevallig is het ook de waarheid. Voor ik je moeder leerde kennen, ben ik erg verliefd geweest op een kleurlinge. Het was wel geen volslagen negerin, maar ze was toch alles behalve blank. Je weet wel, koffie met een flinke scheut melk.

— Dat komt prachtig van pas. Dan ben ik haar dochter, riep Dolly beslist uit.

— Ja maar...

— Er valt niets te maren, vader. Het blijft afgesproken. Hoe vindt gij mijn plan, mylord? zo wendde het jonge

meisje zich met een schalkse blik in haar ogen tot Raffles, die met een glimlach op het gelaat had toegeluisterd.

— Ik ben zeer benieuwd naar de uitslag, miss, antwoordde hij.

— En gij, mijnheer Brand?

— Ik stem er volkomen mee in, antwoordde de jonge man.

— Dat wist ik wel, riep Dolly uit, terwijl zij in haar handen klapte.

Plotseling scheen haar iets in te vallen.

— Er is nog iets, riep zij uit, dat ik bijna vergeten had. Zij spraken ook nog over een renpaard van Lord Aberdeen.

Raffles beet zich op de lippen en wisselde een snelle blik met zijn vriend.

— Hebt gij gehoord, wat zij van dat paard zeiden, miss?

— Tot mijn spijt niet, mylord, want ik moest maken, dat ik wegkwam, omdat de jonge Fitzgerald dicht bij het raam ging staan.

— Dat is jammer, zei Raffles. Ik had er heel wat voor gegeven als ik wist...

Hij voleindigde de zin niet, maar fronste de wenkbrauwen en keek peinzend door het raam.

Toen hernam hij, vlug sprekend:

— Ik zal mijn geheim maar niet langer voor mij houden, waarde gastheer. Het paard, waarover onze burens spraken, bestaat inderdaad.

— Hebt gij een renpaard, mylord? vroeg Dolly met schitterende ogen.

— Ik heb er op het ogenblik zelfs drie, miss, maar een daarvan is zo wonderlijk snel, dat de beide anderen, er naast, bijna in het niet verzinken. Ik was van plan, pas op het uiterste ogenblik met mijn paard voor de dag te komen, maar uit uw verklaring moet ik wel opmaken, dat het geheim op een of andere wijze is uitgelekt en dat de heren Fitzgerald en Bolton «Eclipse II» hebben zien lopen.

— En wat betekent dat? vroeg de Amerikaan.

— Dat betekent voor hen, dat zij hun eigen paard, «Starlight», gerust op stal kunnen laten als het mijne meeloopt.

— Maar als zij uw paard hebben zien lopen en het is werkelijk zo wonderlijk

snel, dan kunnen zij er ook op wedden, riep nu Charles Brand uit.

— Ongetwijfeld. Maar het is even waar, dat zij veel meer geld zouden verdienen, als hun eigen paard won, nog afgezien van het feit dat het dan ineens veel meer waard is. Ik heb me wel eens laten vertellen dat de financiën van de beide heren in een desolante toestand verkeren en het zou mij niet verwonderen als zij hun laatste hoop gesteld hadden op «Starlight», welk paard op het ogenblik inderdaad een der snelste van ons land is.

— Dus als uw paard er niet was, zou het hunne veel kans hebben om de beurs van twintigduizend pond sterling te winnen? vroeg het jonge meisje.

— Ze zouden er inderdaad veel kans op hebben, miss. En niet alleen zou Stanley Fitzgerald het bedrag van de prijs winnen, maar bovendien nog een aanzienlijke som uit de weddenschappen, die hij op zijn eigen paard heeft afgesloten, halen.

— O, dus als Starlight niet wint, moet ik aan de beurt komen. Nu, daar zullen wij dan toch een stokje voor steken.

Zij wenkte Sally, die met een grijns op haar gezicht in een hoek aan haar schort stond te friemelen en streek haar over haar kroeskop.

— Nu moet je eens goed naar mij luisteren, Sally, zei zij vriendelijk.

— Ik heb wel eens gehoord, dat je in een liefhebberijclub comédie hebt gespeeld, is het niet zo?

— Ja, Missus.

— Goed. Dan moet je nu je talenten nog eens tonen. Je bent van nu af aan de dochter van mijnheer Newson. Goed begrepen?

Een ogenblik scheen het alsof de arme meid er niets van begreep.

— Ben ik de dochter van Mr. Newson? kon zij eindelijk stamelen.

— Juist, Sally, dat moet je je van nu af aan maar proberen voor te stellen.

— En u dan, Missus? vroeg Sally met een onnozele uitdrukking op haar gelaat.

— Ik ben je nicht en je juffer van

gezelschap, zodat ik voortdurend in je buurt kan zijn als je soms een flater slaat.

— Maar dat kan ik toch niet in deze kleren? riep de negerin uit.

— Natuurlijk niet, maar je hebt toch wel je zondagse kleren meegenomen?

— Ja, missus, maar moet ik die dan iedere dag dragen?

— Ja, Sally, iedere dag. Je moet je erg mooi maken. Er is een rijke, jonge Engelsman op je verliefd.

Maar dit was meer dan de arme Sally verdragen kon.

Zij greep de arm van de jonge miljonairsdochter en riep jammerend:

— Maar dat wil ik niet, Missus. Ik heb in Boston een brave jongen van mijn eigen stand en met hem alleen wil ik trouwen als ik terug ben. Wij zijn van plan een kleine wasserij te beginnen, zodra wij geld genoeg gespaard hebben.

— Je zult hem ook hebben, Sally, dat beloof ik je, riep Dolly lachend uit. Het is immers maar voor de grap. Papa belooft je, dat hij nog duizend dollars bij je bruidschat zal doen als je nu een goede meid bent en ons helpt. Niet waar, vader?

— Die duizend dollard krijgt ze, riep Newson uit.

Dat scheen de laatste bezwaren van Sally te overwinnen.

— Duizend dollars, herhaalde zij enige malen. Zegt u mij dan maar wat ik doen moet, Missus.

— Ik zal het je nog eens duidelijk vertellen. Je trekt direct je beste kleren aan, want het zou mij niets verwonderen als wij vandaag nog bezoek kregen van een paar van onze bureu. Je spreekt mij aan met Dolly en vader als papa. Je gedraagt je zo netjes mogelijk en je moet erg vriendelijk tegen de gasten zijn. Ik ben je nicht en tevens je juffrouw van gezelschap. Heb je het nu begrepen?

— Heel goed, Missus. En u zult zien, dat ik best een dame kan voorstellen. Kijkt u maar.

Met deze woorden nam Sally haar vuurrode rok in haar handen en tilde deze zo hoog op, dat haar stevige kui-

ten en zelfs haar dijen gedeeltelijk zichtbaar werden, en begon toen met nuftige stapjes en met zoveel gewieg van haar heupen, en zulk een grijns om haar lippen in het vertrek rond te lopen, dat er in het vertrek een schaterend gelach opging.

Maar plotseling riep Newson uit:

— Daar zie ik op de weg een kleine tilbury met twee heren en een dame aankomen. Maak jullie gauw dat je weg komt, meisjes. Wij zullen die grootsprekers eens laten zien, dat een Amerikaan nog eergevoel heeft, en ook wel een goede grap weet te verzinnen.

— Gij blijft toch hoop ik hier? vroeg hij aan zijn beide gasten.

— Nog enkele ogenblikken, als gij het goed vindt, mijnheer Newson, luidde het antwoord.

Dolly en Sally hadden intussen het vertrek verlaten, maar een paar minuten later kwam Dolly weer terug.

Zij had vlug een eenvoudig zwart jurkje met wit kraagje aangetrokken, haar haar geheel glad gekamd en langs haar oren glad gestreken, zodat zij er uitzag als een gouvernante van deftige huizen.

Met neergeslagen ogen kwam zij naar haar vader toe, maakte een kniks en vroeg met een bescheiden stemmetje:

— Is het zo naar uw zin, oom?

Weer moest de oude Newson zich de zijden vasthouden van het lachen.

— Ja, kleine heks, het is uitstekend zo, riep hij uit.

Op dit ogenblik werd er aan de deur geklopt en trad de bediende van Newson binnen, die eveneens de reis had medegemaakt en reeds meer dan tien jaren in dienst van zijn meester was.

— De heren Lord Fitzgerald, en Lord Bolton en Lady Jeanne Fitzgerald vragen om de eer hun opwachting bij u te mogen maken, kondigde hij aan.

Nu pas viel de blik van de bediende op Dolly, die hij in deze kleren haast niet herkende.

Met enkele woorden bracht Dolly de man op de hoogte.

— Twee maanden loon extra, als je je mond weet te houden, Hopkins, en mij helpt, riep het jonge meisje. Het is

maar een grap, begrijp je?

— Gij kunt op mij rekenen, miss, zei de bediende.

— Laat de bezoekers maar binnen zei Newson.

Hopkins verwijderde zich.

— Waar blijft Sally nu? vroeg Newson.

— Zij is in haar slaapkamer, vader. Het gaat bij haar niet zo gauw als bij mij, dat begrijpt u wel. Ik geloof, dat ze haar haar onder handen heeft. Zij zal wel aanstonds komen.

Buiten in de gang klonken voetstappen.

Hopkins opende de deur, noemde met luide stem de naam van de bezoekers en liet hen binnen.

De aanwezigen, die zich in het vertrek bevonden, waren opgestaan en traden de bezoekers tegemoet.

Dolly evenwel hield zich bescheiden een weinig achteraf, zoals het een familielid, dat een betaalde betrekking waarneemt, betaamt.

— Mijnheer Newson, zo begon de kolonel, terwijl hij een buiging voor de miljonair maakte, wij konden de lust onmogelijk langer weerstaan een Amerikaan te leren kennen, die in zijn land onder de vooraanstaande burgers wordt gerekend, en die wij thans het voorrecht hebben, als onze burens te mogen beschouwen.

— Het genoegen is geheel aan mijn kant, mylord, zei Newson minzaam, en neem, wat ik verzoeken mag, plaats; mijn dochter is aan haar toilet bezig en zal wel aanstonds verschijnen.

— Uw dochter? zei de graaf van Warwick, met een blik op Dolly, ik dacht dat...

— Mijn nicht, Dolly Buxom, zei Newson met een onverschillige handbeweging in de richting van het jonge meisje, dat thans wat naderbij kwam. Zij is de juffrouw van gezelschap van mijn dochter.

De beide bezoekers maakten een zwijgende buiging voor het meisje.

Blijkbaar begrepen zij aanstonds haar positie en vonden zij het geen van beiden noodzakelijk zich verder met haar

in te laten dan volstrekt noodzakelijk was.

— Lord Aberdeen, zei de kolonel, het doet mij genoegen, dat ik u hier aantref, en daarna met een neerbuigende hoofdknik in de richting van Brand.

— Uw dienaar, mijnheer Brand.

Allen gingen zitten, nadat ook Lady Jeanne was voorgesteld, die met een zuur gezicht en opgetrokken neus de gewaande juffrouw van gezelschap had aangestaard, die zij blijkbaar wel een beetje te mooi vond voor zulk een ondergeschikt baantje.

— Dolly, zorg eens, dat wij wat te drinken krijgen. Vlug, meisje, haast je wat, zei Newson kortaf.

Dolly stond direct op, en kwam een ogenblik later terug met Hopkins, die een blad met verschillende dranken en vruchten droeg.

Geholpen door de bediende schonk zij de glazen vol en ging met het blad rond.

Nauwelijks had zij dit gedaan of de deur ging open, en Sally verscheen op de drempel.

Zij had wel enige tijd besteed aan haar toilet, maar zij zag er dan ook fameus uit.

Zij droeg een witzijden japon, een afleggertje van Dolly, die zij door middel van een ceintuur met grote strik zo goed als onzichtbaar passend gemaakt had.

Met haarwater en pommade had zij haar kroeskop tot rede gebracht, want zij verspreidde een doordringend aroma.

Een parelsnoer van echt glas bengelde om haar hals en een slavenband, die Dolly gewoonlijk om haar bovenarm droeg omknelde als een boei haar pols.

Aldus toetgetakeld bleef zij een ogenblik op de drempel staan, met de kruk van de deur in haar hand.

— Daar is ik pappie, kraaide zij.

De bezoekers stonden van hun zetel op, en zetten grote ogen op, alsof zij een spookverschijning zagen.

Sally sloot de deur en huppelde met de gratie van een jonge olifant op Newson toe en sloeg haar armen om diens hals.

— Ben ik mooi, pappie? vroeg zij vleierend.

— Ja, lieveling, antwoordde Newson, met een uitgestreken gezicht.

Nu eerst scheen Sally de aanwezigheid der bezoekers te merken.

— Wat zijn dat voor mensen, pappie? vroeg ze.

— Dat zijn onze burens, schat, die hier een bezoek komen brengen. Laat mij even voorstellen: kolonel Lord Fitzgerald, graaf van Warwick die op het naburige Copperbeech Castle woont, zijn zoon Lord Stanley en zijn zuster Lady Jeanne, mijn lieve dochter Sally.

— Als de bliksem vlak voor hun voeten ware ingeslagen zouden de bezoekers zeker niet meer verschrikt zijn.

— Als uit steen gehouwen stonden zij daar, en schenen met stomheid te zijn geslagen.

De kolonel was de eerste, die weer tot zijn positieven scheen te komen.

— Is deze jonge dame, uw dochter? vroeg hij toonloos.

— Ja, mylord. Gij staat misschien een weinig verbaasd van haar huidskleur? Let daar maar niet op, zij heeft een hart van goud.

Zij is een spruit uit mijn eerste huwelijk.

Aarzelend naderden de beide heren de negerin.

— Gij kunt haar gerust een hand geven, heren, riep de Amerikaanse miljonair op joviale toon. Zij geeft niet af. Is zij geen lief meisje?

— Ja pappie, klonk het als een echo uit de mond van Sally, terwijl haar lippen zich tot een brede grijns trokken.

— Stil kind, zei de Amerikaan op strenge toon. Dat oordeel moet je aan de bezoekers overlaten.

Eindelijk schenen de bezoekers uit hun verstijving te ontwaken.

— Het is mij heel aangenaam, kennis met u te maken, miss, zei de kolonel.

— Mij ook, old boy, riep Sally opgetogen uit, terwijl zij de haar toegestoken hand greep en die met haar ruwe werkknuist zo stevig drukte, dat Lord Fitzgerald slechts met moeite een kreet kon weerhouden en met een pijnlijk gezicht zijn vingers betastte, zodra hij die weer uit die ijzeren greep had kunnen bevrijden.

Nu wendde Sally zich tot Dolly, die met een strak gezicht achteraf had gestaan en alle moeite had om zich goed te houden, en vroeg:

— Heb je die heren nog niet eens ingeschonken, Dolly? Ik geloof dat ze op een droogje zitten. Jij lust hem zeker wel hé, oude schavuit?

Deze vriendelijk bedoelde vraag was gericht tot de kolonel, die als versteend van schrik de jonge negerin met open mond aanstaarde.

Het was voor het eerst van zijn leven, dat hij zich deze vraag had horen stellen en zich dit predicaat had horen toevoegen door een dame.

Hij bedacht bijtijds, dat dit misschien in Amerika gebruikelijk was, en antwoordde op gemaakt joviale toon:

— Ik wil niet ontkennen, miss, dat ik altijd een goed glas port heb weten te waarderen.

— Dat dacht ik wel, riep Sally uit. Drink je glas dan eens leeg. Er is genoeg, hoor. We hebben hele kelders vol.

Na deze belangwekkende mededeling liet Sally zich languit in een der gemakkelijke stoelen vallen, waarbij zij zeer vrijgevig was met haar kuit.

Lady Jeanne had sedert het binnenkomen van de negerin nog geen woord gezegd.

Zij was zo volkomen overbluft door deze onverwachte ontmoeting, dat zij geheel en al sprakeloos was.

Maar langzamerhand kwam zij bij en schikte zich in de toestand.

HOOFDSTUK VI

EEN NIEUWE ONTDEKKING

Gelukkig duurt een eerste bezoek altijd kort, zodat na een half uur de kolonel dan ook opstond, welk voorbeeld door zijn zoon en dochter werd gevolgd.

Zij namen afscheid, nadat Newson en Sally hadden moeten beloven het bezoek spoedig te beantwoorden.

Zodra de bezoekers in de tilbury gezeten waren, waarmee zij gekomen waren, en een bocht van de weg de villa van de Amerikaan aan hun ogen ontrok, kon Lady Jeanne zich niet weerhouden uit te roepen:

— Zo iets heb ik nog nooit bijgewoond. Een negerin.

— Jawel, een negerin, maar met een bruidschat van twintig miljoen, zei de kolonel.

Stanley wierp zijn vader een schuinse blik toe.

— Je hebt makkelijk praten, vader; wat moet ik met dat zwarte mormel?

— Daar wen je wel aan, meende de kolonel rustig, en haalde de schouders op.

Er lag een wrevelige trek over zijn gelaat.

— Als je werkelijk armoede leert kennen jongetje, dan zul je over dergelijke kleinigheden wel heen stappen. Zwart of blank, ze brengt twintig miljoen dollars mee. Twintig miljoen.

— Maar ik zal mij nooit met haar kunnen vertonen, riep de jongeman wanhopig uit.

— Dan laat je het. Je trouwt met haar in alle stilte in de kerk van dit kleine dorp of anders in een andere kleine plaats en je verdwijnt onmiddellijk na je huwelijk ergens met haar naar het buitenland. Als je het wat handig aanlegt, kun je met haar naar Amerika gaan en je daar na een jaar weer van haar laten scheiden.

De jongeman bromde iets in zich zelf wierp zijn vader een boze blik toe, en zei:

— Ik verzeker u, dat er heel wat zal

moeten gebeuren vader, eer ik daar in toestem. Ja, als het nu nog dat nichtje was. Maar dat zwarte schepsel... neen daar denk ik niet aan.

Terwijl het wagentje met het nobele trio over de brede weg huiswaarts reed, werd er in de grote ontvangkamer van de villa van de Amerikaan uitbundig gelachen om de geslaagde mop.

Raffles had al een paar keer willen opstaan om te vertrekken, maar ten slotte was hij telkens bezweken voor de verleiding, de voortzetting van deze klucht van nabij te volgen.

— Ik geloof, dat hij al smoorlijk op je verliefd is, Sally, riep Dolly uit, terwijl zij zich in een fauteuil liet vallen.

— Ik hoop het maar, zei Sally naïef. Ik vind hem een mooie man.

— Het is maar wat je mooi noemt, zei Newson op grimmige toon. De vader heeft een hoofd als een kop van jut. En zijn zoon ziet er uit alsof hij uit het water is opgevisd.

— Maar de grap is nu toch zeker afgelopen? vroeg Raffles glimlachend.

— Hoe komt ge daarbij, mylord? riep Dolly uit. Nu begint het pas. Wij moeten de grap volhouden, totdat die kwibus aanzoek om haar hand heeft gedaan.

— Dan zullen we nog wel een poos geduld moeten hebben, de derby heeft pas plaats over twaalf dagen, meende Brand. Hij zal eerst willen afwachten of zijn paard hem wat inbrengt.

Op dat ogenblik werd er op de deur geklopt.

Hopkins de oude bediende trad binnen.

— Daar is een bezoeker mijnheer, die naar Lord Aberdeen vraagt, zei hij.

— Wie kan dat zijn? vroeg Raffles verwonderd.

— Het is Dick, de zoon van de houtvester, mylord. Zijn vader had hem gezegd, dat gij hier waart.

— Dan heeft hij mij zeker iets be-

langrijks mede te delen. Wanneer gij er niets op tegen hebt, waarde gastheer, zal ik hem even te woord staan.

— Maar waarom zou de jongeman niet even hier komen? riep de Amerikaan uit. Ik moet u zeggen, dat ik niets geef om die malle fransen, als zou een ondergeschikte ongeschikt zijn om in een salon te verschijnen.

— Natuurlijk, vader heeft groot gelijk, riep Dolly uit. Laat hem maar hier komen. Maar dan moet ik ook weer mijn rol opnemen. Hopkins, vraag of dat jongemens hier komt; natuurlijk wanneer mylord geen geheimen met hem te verhandelen heeft.

— Ik zou niet weten wat voor geheimen dat zouden moeten zijn, miss Newson, zei Raffles lachend.

— Welnu Hopkins, laat die jongeman dan binnen komen.

De bediende verwijderde zich en kwam even later terug met een jongeman, gebouwd als een jonge Griekse atleet, met een gebruid open gelaat, waarin twee heldere blauwe ogen schitterden.

Hij had een rijcostuum aan met hoge rijlaarzen.

— Kom binnen, Dick, zei Raffles op vriendelijke toon, mijnheer Newson heeft er geen bezwaar tegen.

De jonge houtvesterszoon boog een weinig links voor de heer des huizes en diens dochter en richtte zich toen tot Raffles met de woorden:

— Ik hoop, dat u het mij niet kwalijk neemt, mylord, dat ik u hier kom lastig vallen, maar vader meende, dat wij u niet onkundig mochten laten van een ontdekking die wij zoëven gedaan hebben op het paddock.

Raffles' aandacht was gaande gemaakt.

— Wat hebt gij dan ontdekt? vroeg hij.

Dick stak de hand in zijn zak en haalde er een zakdoek uit.

— Wel, wat zou dat? vroeg Raffles.

— De kleine Jeffrey heeft, zoals gij wel zult weten, vandaag... «Eclipse II» afgereden, en had het paard juist naar de stal gebracht, toen hij iemand snel zag weglopen door het kreupelbos aan

de kant van de rivier. Hij liep de stal uit, om te zien wie het was, maar hij kwam te laat want hij was reeds verdwenen. Toen hij terugkwam, vond Jeffrey deze zakdoek liggen. Ik kwam pas veel later thuis en toen liet vader mij de zakdoek zien. Alstublieft, mylord, gij kunt er zelf uw gevolgtrekkingen uit maken, als gij naar de letters wilt zien, die in een der hoeken staan.

Raffles bekeek de zakdoek nauwkeurig, die op enkele plekken was gescheurd en blijkbaar aan enige doorns was blijven haken. In een hoek waren met witte zijde de letters S.B. geborduurd.

— Toch niets ernstigs, mylord? vroeg Newson die zijn nieuwsgierigheid niet langer kon bedwingen.

— Volstrekt niet, Mr. Newson, antwoordde Raffles. De vondst van dit zakdoekje, vlak bij het paddock, waar «Eclipse II» wordt getraind, bevestigt volkomen wat Miss Dolly vanochtend heeft gehoord. Deze zakdoek is verloren door... Stanley Bolton en er kan nu geen twijfel meer aan bestaan of hij weet, dat ik een onbekend snel paard laat trainen. Gelukkig zijn wij nog steeds in de meerderheid, want wij weten dat hij mijn geheim kent, terwijl hij er onkundig van is dat wij zijne kennen. Dat is al heel wat waard.

Nu richtte Dolly het woord tot Dick Higgings en zei:

— Gij hebt een verre wandeling gemaakt, mijnheer Higgings. Gij zult zeker wel iets willen drinken?

De jonge man bloosde en wierp Raffles een snelle, vragende blik toe.

Deze knikte hem glimlachend toe.

De jonge man nam plaats en Dolly schonk hem een glas schuimend bier in.

Natuurlijk liep het gesprek aldra over niets anders dan over het paard van Lord Aberdeen.

Raffles deed het verhaal van zijn ontdekking en aankoop van «Eclipse II» waarnaar de Amerikaan met veel aandacht luisterde.

Toen zijn gast uitverteld was, merkte hij op:

— Maar mylord, er is toch iets dat ik niet al te goed begrijp. Als ik het wel heb, moeten alle paarden, die in

zulk een belangrijke wedstrijd uitkomen, eerst een trial, een proefwedstrijd lopen. Daarbij zijn natuurlijk de eigenaars van de paarden aanwezig, en dan kunnen zij aanstonds zien, welk paard het snelste is?

— In theorie is dat zeker zo, Mr. Newson, maar in de praktijk gaat het meestal een beetje anders, antwoordde Raffles glimlachend. Dit trial heeft inderdaad plaats, maar altijd pas een paar dagen voor de eigenlijke wedren, zodat het resultaat op de grote dag toch niet van invloed kan zijn. Ik bedoel, dat de eigenaar van een paard, dat achter blijft, in die paar dagen toch de snelheid van het dier niet meer kan verhogen. En ten tweede moet gij eens aan de jockeys vragen, wat of zij van die zogenaamde trials denken. Zij zullen u dan ten antwoord geven, dat geen enkele jockey ter wereld in zo'n trial zijn paard zo hard laat lopen als het werkelijk kan. Door allerlei middelen, zelfs voor de kenner bijna niet merkbaar, weet hij de vaart van zijn paard te vertragen, ofschoon het op de leek de indruk maakt alsof hij het tot de uiterste snelheid aanspoort. Laat ik hier dadelijk aan toevoegen dat dit inhouden van de paarden uitsluitend gedaan wordt met het oog op de weddenschappen. Als er bij een wedren niets anders plaats had, dan het toekennen van de prijs aan het snelstlopende paard dan zou er immers volstrekt geen reden zijn waarom de jockeys bij de trials hun paarden niet zo snel mogelijk zouden laten lopen.

— U hebt gelijk, mylord, en als Amerikaan zal ik maar niets van die weddenschappen zeggen.

Raffles wendde zich nu tot de zoon van de houtvester met de woorden:

— Beste Dick, ik wil je niet wegjagen, maar je zoudt me toch een groot genoegen doen, als je zo gauw mogelijk naar je huis zoudt willen terugkeren en Jeffrey nadrukkelijk op het hart zou willen binden, goed acht te slaan op «Eclipse II». Hij mag het paard geen seconde uit het oog verliezen.

De jonge houtvesterzoon was enig-

zins verrast opgesprongen, want Raffles bleek hem te hebben gestoord in een op zachte toon gevoerd gesprek met de miljonairsdochter.

— Tot uw dienst, mylord, zei hij.

Hij maakte een buiging voor alle aanwezigen en wilde het vertrek verlaten, maar Dolly snelde hem achterna en riep.

— Gij moet nog eens terugkomen, mijnheer Higgins, tenminste als mijn oom het goed vindt.

En dan hoop ik dat mylord mij zal toestaan zijn wonderpaard eens te komen bezichtigen.

— Het zal mij een groot genoegen zijn miss, zei Raffles, maar dan moet gij ook uw nicht, miss Sally medebrengen.

— Dat is dan afgesproken, riep het jonge meisje opgetogen uit. Ik ben dol op paarden. Ik had er in Amerika wel drie. Wij hadden ook een renpaard en ik heb zelfs ook al eens meegereden. Is het niet zo, oom?

— Ja, ondeugd, en daarmee heb je me genoeg angst aangejaagd.

— Dus daar mag ik dan op rekenen, zei Dolly, zich tot de jonge Higgins wendend.

— Ik beloof het u, miss, zei Dick, terwijl hij opnieuw als een jong meisje kleurde.

Het volgende ogenblik was de deur achter hem dichtgevallen.

— Wel, miss, ik hoop dat Dick Higgins in uw smaak is gevallen, zei Raffles glimlachend.

— Ik vind hem een schat van een jongen, riep Dolly uit.

— Maar Dolly, riep haar vader bestraffend.

— Ik mag toch wel voor mijn mening uitkomen, vader, zei het jonge meisje overmoedig. Wat zegt gij er van, mylord.

— Ik ben het volkomen met u eens, Miss Newson antwoordde Raffles lachend. Wij mensen moesten over het algemeen wat oprechter zijn, dan zou het er op dit ondermaanse waarschijnlijk heel wat beter uitzien.

HOOFDSTUK VII

BEZOEK

Er waren enkele dagen voorbijgegaan, en de grote Derby zou over vijf dagen worden gelopen.

Alle sportbladen bevatten tal van bijzonderheden over de deelnemers.

Ook werd er gerept van de mogelijkheid, dat Lord William Aberdeen een zijner paarden zou laten meelopen.

Raffles had het namelijk raadzaam geoordeeld door enige zinspelingen tegenover de reporter van het plaatselijk blaadje het Engelse publiek er op opmerkzaam te maken, dat hij dit jaar aan de wedrennen zou deelnemen.

Wat betreft de naam van het paard en de jockey, daarover had hij zich niet uitgelaten.

Wel waren een paar ondernemende journalisten van «The Sphere», het bekende Engelse tijdschrift er in geslaagd tot het landgoed van Lord Aberdeen door te dringen, maar zij waren door de houtvester en zijn zoon teruggedewezen, zodat zij onverrichter zake, even wijs als zij gekomen waren, moesten vertrekken.

Het was op een heerlijke dag in Juni dat Sally en Dolly, gezeten in een door een fraai paard getrokken vierwielig wagentje, voorzichtigheidshalve door de negerin bestuurd, de grintweg insloegen, die van de brede verkeersweg naar de oprijlaan van Crossberry Hall voerde.

Reeds hadden beide meisjes, de negerin en de blanke, de eerste, nog altijd in haar van Dolly geleende japon, die haar wel wat krap zat, de tweede in een eenvoudig katoenen jurkje gekleed, een paar malen een bezoek gebracht aan het landgoed van Lord Aberdeen, maar telkenmale waren zij toen met een roeiboortje gekomen; een paar keer zelfs zonder dat Raffles iets wist van dit bezoek, voor het goed en wel achter de rug was.

Henderson, die het gespan had zien naderen, kwam toesnellen om het paard

bij de teugel te vatten.

— Is Lord Aberdeen thuis? vroeg Sally, terwijl zij Henderson met al haar witte tanden vriendelijk toelachte.

— Neen, miss, antwoordde Henderson. Mylord en Mr. Charles Brand zijn naar Londen vertrokken.

— Dat is jammer, maar zou er iets op tegen zijn, als wij toch naar het oefenveld zouden gaan? vroeg Dolly nu.

— U kunt gerust gaan, antwoordde Henderson. Mylord heeft mij opgedragen, dat ik u beiden hier moest laten begaan alsof het uw eigen huis was.

— Vreselijk lief van mylord, riep Sally uit, terwijl haar dikke, rode lippen tot aan de oren vaneen spleten. Kom, Dolly, kom gauw mee. Ik wil het vliegende paard nog eens zien.

— Dan zal ik intussen uw paard op stal zetten, dames, zei Henderson. Waarschijnlijk zal mylord over twee uren wel terug zijn.

Dolly en de negerin gingen op weg.

Na bijna een half uur gewandeld te hebben, dwars door het uitgestrekte park, bereikten zij het grasveld.

Zij liepen recht op de houtvesterswoning toe, klopten aan, en na enkele ogenblikken vertoonde moeder Higgings zich op de drempel.

— Kom binnen dames, zei zij. Ik zal u een glas heerlijke verse melk inschenken.

Dolly keek zoekend om zich heen.

— Is uw man er niet?

— Neen, miss, mijn man is aan het werk.

— En Dick?

— Mijn zoon is naar de markt, maar hij zal aanstonds wel terugkeren, tenminste als hij niet verderop gaat.

Een trek van teleurstelling verscheen op het gelaat van Dolly.

— En als hij verderop gaat, dan komt hij zeker voor van avond niet terug?

— Waarschijnlijk niet, miss.

Dolly keerde zich snel om, greep Sally bij de arm en trok haar mee.

— Kom, Sally wij zullen eens naar « Eclipse II » gaan kijken.

De meisjes begaven zich naar de stal, en klopten op de deur.

Deze werd echter niet aanstonds geopend, maar er ging een klein vierkant luikje open waarachter het wantrouwend gelaat van Brown, de trainer verscheen.

— Heeft Jeffrey « Eclipse II » al afgereden? vroeg Dolly.

— Nog niet, miss.

— Het gebeurt toch zeker nog vandaag?

— De jonge is juist bezig het paard te zadelen.

— Hebt gij goede hoop op de afloop van de wedren, mijnheer Brown?

De trainer liet een kort lachje horen.

— « Eclipse II » zal alle concurrenten wel vijf of zes lengten achter zich laten.

Op dit ogenblik werd een luid gehinnik hoorbaar en Jeffrey Palmer kwam naar buiten, het renpaard aan de teugel voerend.

Zodra « Eclipse II » de negerin in het oog kreeg, begon hij woedend te sniiven.

Maar toen Dolly naderbij kwam, scheen het dier geheel en al gerustgesteld te zijn.

Het duwde zijn hoofd tegen de schouder van het jonge meisje en liet een zacht gehinnik horen.

— Ik moet zeggen, dat ik nog zelden zo iets heb gezien, miss, riep de trainer uit. Het paard is niet alleen niet bang voor u, maar het schijnt zelfs veel van u te houden.

— Ik vind hem een schat, zei Dolly, terwijl zij de manen van het paard streelde.

— Het is een feit, dat « Eclipse II » erg op u gesteld is, miss, zei Jeffrey niet zonder enige jaloezie in zijn jongensachtige stem.

— Wilt gij soms het paard eens berijden, Miss Dolly?

— Graag Jeffrey, zei het jonge meisje. Ik wil wel een ritje maken.

Zonder zelfs de hulp te behoeven van

de trainer of de jockey, zette Dolly de voet in de stijgbeugel, trok haar rokken omhoog en steeg in de zadel.

Zij zat nu evenals een man schrijlings te paard.

De trainer keek vol bewondering toe.

— Neem mij niet kwalijk, dat ik het zeg, maar gij hadt eigenlijk als een jongen ter wereld moeten komen, miss. En ik begrijp er niets van dat het paard u zo kalm laat begaan.

Maar Dolly hoorde het einde van de zin reeds niet meer, want zij had het paard met een drukje van haar knieën aangespoord en joeg nu in volle vaart over het grasveld.

Terwijl zij met het paard zo ronddraafde, kwam Dick Higgings het pad-dock opwandelen.

Met ogen vol bewondering staarde hij naar het lenige figuurtje op de rug van het paard.

Sally kwam aanstonds op hem toe als naar gewoonte met de ogen rollend en al haar hagelwitte tanden vertonende.

— Zijt gij weer terug, mijnheer Dick vroeg zij.

— Ja, Miss Sally, ik ben zoëven van de markt teruggekomen.

— Waar kijkt ge zo naar?

— Eigenlijk een overbodige vraag, want er was niets anders te zien dan het voortsnellende renpaard, welks longen als een grote blaasbalg in een smidse wekten.

— Vindt gij het niet leuk? vroeg de negerin, met een grijnslach.

De jonge houtvesterszoon bloosde en wendde het gelaat af. Door de opwaaiende rokken van Dolly, was er nog al veel van haar slanke benen te zien.

— Ik vind haar heel lief, miss Sally, bekende Dick.

— Dat is zij ook, knikte Sally, het is alleen maar jammer dat zij geen geld heeft, maar geen cent, mijnheer Dick.

De jonge man beet zich op de lippen en fronste de wenkbrauwen.

— Dat komt er niets op aan, miss. Alleen begrijp ik niet waarom gij dat juist tot mij zegt.

De negerin barstte in een schaterlach uit en sloeg zich op de dikke dijen,

zodat het kletste.

— Hij weet niet waarom ik dat juist tot hem zeg. Ha, ha, ha. Wat een onnozele bloed. Hij ziet niets, hij hoort niets, en hij weet niets.

Dick wendde zich wrevelig af.

Over de luidruchtige vrolijkheid van het negermeisje, dat hij voor de dochter van de Amerikaanse miljonair aanzag, ergerde hij zich.

Ofschoon hij het voor zichzelf nauwelijks wilde bekennen, had een tederre liefde voor het mooie nichtje van de Amerikaan in zijn hart postgevat.

Ofschoon men hem had gezegd, dat zij in de woning van Peter Newson een ondergeschikte betrekking bekleedde, en dat haar ouders arm waren, durfde hij toch nauwelijks de ogen tot haar opslaan.

Wat er in het hart van de jonge dame van gezelschap omging, daarnaar durfde hij zelfs niet te raden.

Intussen had Dolly het paard dicht bij de stal ingehouden, en vóór Dick haar te hulp had kunnen komen, was zij vlug uit het zadel gesprongen en kwam lachend op hem toe.

Met een zachte blos op het gelaat stak zij hem de hand toe en zei:

— Ik vind het fijn, dat u zo gauw terug bent gekomen, en dat u mijn capriolen op Eclipse hebt kunnen zien. Of hebt u daar niet naar gekeken?... vroeg het jonge meisje, terwijl zij Dick van onder haar lange wimpers, een schalkse blik toewierp.

Intussen was Jeffrey naderbij gekomen, het paard aan de teugel voerend. Hij keek Dick en Dolly beurtelings met een veelzeggende blik aan, wilde blijkbaar iets zeggen, maar bedacht zich en sprong in het zadel.

Hij slaakte een zachte kreet en onmiddellijk vloog «Eclipse II» in snelle vaart weg.

Sally had grijnzend toegekeken.

— Zal ik je eens wat zeggen, Dolly? vroeg de negerin. Die kleine apekop is jaloers op Dick.

De beide jonge lieden wierpen elkaar een schuwe blik toe en sloegen daarop dadelijk de ogen neer.

Toen zei Dick op koele toon:

— Het spijt mij, dat ik iets moet zeggen, miss Sally, maar gij spreekt wel eens over dingen die... die... kortom... waarover gij beter kunt zwijgen...

Toen wendde hij zich tot Dolly, en zei haastig:

— Het spijt mij dat ik u reeds moet verlaten, dames, maar ik ben nog niet bij mijn vader geweest, en ik moet hem verslag uitbrengen over mijn bezoek aan de markt.

— Dan ga ik zo ver met u mee, mijnheer Dick, riep Dolly uit. Ik heb dorst en erge trek in een glas melk.

— Alweer? riep Sally uit. Je hebt nog geen tien minuten geleden twee volle glazen gedronken.

Dolly antwoordde niet, greep Dick's arm en zei:

— Wij zullen haar maar laten praten, nietwaar mijnheer Dick. Melk is een gezonde drank, waarvan men nooit te veel kan drinken.

— Dat ben ik volkomen met u eens, antwoordde de jongeman instemmend.

En daarop verwijderden de beide jongelieden zich in de richting der houtvesterswoning, zonder zich verder nog om Sally, om de trainer, om de jockey, of zelfs om «Eclipse II» te bekommeren.

HOOFDSTUK VIII

EEN KINK IN DE KABEL

Wederom waren er drie dagen verlopen.

Twee dagen later zouden de wedrennen te Epsom plaats vinden.

In de ochtend van die dag was «Eclipse II» met alle voorzorgen die een kostbaar dier verdient, in een speciale wagon geplaatst van de trein die naar

Epsom vertrok.

Het was noodzakelijk dat het dier de baan leerde kennen en voldoende van de reis zou kunnen uitrusten, om in volmaakte vorm te komen.

Het renpaard werd vergezeld door Jeffrey Palmer, de jockey, en Brown, de trainer.

Deze laatste had zijn zorg voor het paard, nu de dag van de grote wedren naderde, nog verdubbeld.

Raffles had hem in bedekte termen op de hoogte gebracht, van hetgeen hij omtrent de financiële toestand, waarin kolonel Fitzgerald en diens zoon verkeerden, wist, en van de grote belangen welke zij er bij hadden, dat hun paard zou winnen.

Het was dus zaak beide ogen goed open te houden en acht te geven, dat er niets met «Eclipse II» zou geschieden.

Het paard kwam veilig en wel over en werd gestald in een der boxen, welke zich op het paddock van de racebaan bevonden en die tevens een afgesloten ruimten hadden, waar de jockey en de trainer konden slapen.

Brown seinde de goede overkomst van het paard onmiddellijk, zoals hij met Raffles had afgesproken, en hij was vast voornemens het dier geen ogenblik meer alleen te laten.

Desnoods zou hij met de revolver in de vuist in het stro naast het kostbare paard dag en nacht de wacht houden.

Henderson, die eveneens met de trein was meegegaan keerde terug, zodra hij zag dat het paard veilig en wel in de box stond en zich aan deze hem geheel vreemde omgeving had gewend en keerde toen naar Crossberry Hall terug.

Inmiddels was het reeds op een of andere wijze uitgelekt dat Lord Aberdeen met een wonderlijk snel paard, waarvan nog nooit iemand had horen spreken aan het Derby zou deelnemen.

Hoe het ook zij, de sport- en de nieuwsbladen, lieten niet onduidelijk doorschemeren, dat de Derby dit jaar wellicht een verrassing zou kunnen opleveren.

Men kan zich dus voorstellen, dat de

gemoedsgesteldheid van de heren Fitzgerald, vader en zoon, alles behalve benijdenswaard was.

Omstreeks het tijdstip, waarop «Eclipse II» in zijn stal onder dak werd gebracht zaten de kolonel en zijn zoon in de grote tuinkamer van Copperbeech Castle.

Op beider gelaat lag een trek van misnoegen.

De jonge man had een sportblad in de handen en riep nu uit.

— Ik voorzie, dat het misloopt, vader.

— Wat bedoel je? Je huwelijksaanzoek aan miss Sally Newson?

Stanley maakte een ongeduldige beweging.

— Spreek toch niet altijd over dat zwarte mormel, vader.

— Zeg eens, wat scheelt jou?, riep zijn vader nijdig uit. Denk je, dat dit nog langer zo kan voortduren? Ik heb vanochtend al weer een van je schuldeisers moeten wegsturen die mij een viermaal geprotesteerde wissel van 200 pond sterling onder de neus duwde.

Weer haalde Stanley ongeduldig de schouders op.

— Daarom juist moet er een uitweg gevonden worden, zei hij.

— Trouw dan met Sally Newson.

— Niet voor dat alle andere middelen zijn uitgeput.

— Alle andere middelen? Er is er maar één, en zelfs al slaagt dat, dan levert het je zeker geen honderdste gedeelte op van wat de bruidschat van dat schattige negerinnetje je zou opbrengen.

— Een schattig negerinnetje? Het is nogal wat moois, die zwarte doerak.

— Je zwanst, Stanley. Een vrouw, die twintig miljoen dollar meebrengt, kan onmogelijk een doerak zijn. Bedenk toch, dat we voor altijd uit de brand zouden zijn.

— Ik doe het niet als «Starlight» wint, hernam Stanley op koppige toon.

— Maar ons paard zal nooit winnen als «Eclipse II» meeloopt.

— Misschien loopt die knol wel niet mee, zei Stanley op eigenaardige toon en met een veelbetekenende blik in zijn ogen.

Zijn vader keek hem verbaasd aan.

— Wat bedoel je daarmee? vroeg hij.

— Die vraag moest de bezitter van een renpaard mij niet stellen, riep Stanley uit. U weet natuurlijk even goed als ik, dat er zekere middeltjes zijn om een paard tijdelijk buiten gevecht te stellen.

— Maar dan moet men dat paard kunnen bereiken. Geloof je, dat dit met « Eclipse II » het geval zou kunnen zijn? Daarvan kan toch geen sprake wezen. Het paard zal even goed bewaakt worden als de kroonjuwelen.

Stanley hief plotseling het hoofd op. Zijn ogen schitterden.

— Ik heb er wat op gevonden, riep hij uit. Als men het paard zelf niet kan bereiken, dan toch zeker wel zijn jockey.

— Geen geweldadigheden, Stanley, als ik je verzoeken mag, riep de kolonel op strenge toon.

— Daar denk ik niet aan, zei de jonge man. Een verdovend middeltje en « Eclipse II » zal op stal moeten blijven.

De kolonel keek zijn zoon vragend aan.

— Wat bedoel je daarmee? vroeg hij. Er zijn toch nog wel anderen, die het paard kunnen berijden.

— Die zijn er juist niet, riep Stanley triomfantelijk uit. Het heeft in alle bladen gestaan, dat dat wonderpaard niemand anders op zijn rug duldt dan zijn jockey en dat zelfs de trainer het paard niet kan naderen dan met de nodige voorzichtigheid.

— Dan zou er misschien over de zaak vallen na te denken, zei de kolonel langzaam.

Stanley stond op en drukte op de knop van een elektrische bel.

— Wij zullen er een woordje met onze pikeur over praten, zei hij.

De deur werd geopend en een bediende trad binnen.

— Ga eens naar Smith en zeg hem dat hij onmiddellijk hier moet komen beval Stanley.

De bediende boog en verwiiderde zich.

Vijf minuten later trad er een man binnen met rood haar, een rode neus, rode werkhanden, hoogrode wangen

en zelfs een rood vest, waarschijnlijk om deze kleurcombinatie niet te bederven.

De kolonel wierp hem een doordringende blik toe.

— Je bent toch weer niet dronken, Smith? vroeg hij.

De man keek zijn meester diep verantwoordigd aan.

— Hoe kunt gij het vragen, kolonel? Ik ben zo nuchter als een kalf.

— Hoe komt je neus dan zo rood?

— Hij bloost van plezier, kolonel, omdat ik hem nooit in andermans zaken steek, antwoordde de pikeur.

De kolonel wist niet of hij dit als een onbeschaamdheid zou opvatten, maar daar hij de man op dit ogenblik nodig had, deed hij er het zwijgen toe, en zei:

— Ik heb je hier laten komen, Smith omdat wij van je diensten gebruik willen maken in een zaak, die ook voor jou niet onvoordelig zal zijn. Wij rekenen op je stilzwijgendheid en je slimheid. Als het lukt wat wij je opdragen, dan zul je je niet over ondankbaarheid te beklagen hebben.

Vervolgens begon er tussen de drie mannen een op fluisterende toon gevoerde beraadslaging, waarvan het resultaat spoedig genoeg zal blijken...

De trial had nog op dezelfde dag plaats en een groot aantal sportliehebbers, renstalbezitters, en rijke landeigenaars uit de omgeving waren er bij aanwezig.

Jeffrey Palmer bereed natuurlijk « Eclipse II ».

De bladen hadden reeds zoveel van het geheimzinnige paard verteld, dat de verwachtingen van de aanwezigen op het hoogste gespannen waren.

De jonge jockey echter paste er wel voor op, dat hij niet alles uit zijn paard haalde wat er in zat.

Het dier liep zeer snel, maar dat was dan ook alles wat er van kon worden gezegd.

Toch waren er enige kenners aanwezig, die wel degelijk hadden gemerkt, dat het paard niet alles gaf en die voornemens waren uit deze wetenschap partij te trekken.

Het spreekt vanzelf, dat zij hun ontdekking voor zich hielden.

Ten slotte brak dan eindelijk de dag van de wedren aan.

Met de eerste trein hadden Newson, Dolly en Sally, die op een mijl afstand herkenbaar was aan haar jurk, zich naar Epsom begeven.

Wat Raffles en Brand betreft, zij hadden zich, vergezeld door Dick Higgings, die over het uitstapje zeer in zijn schik scheen te zijn, maar blijkbaar niet goed wist, waaraan hij deze onderscheiding te danken had, door Henderson per auto naar de zoëven genoemde plaats laten brengen, waar zij hun intrek namen in een der eerste hotels.

Het was goed dat zij hun kamers reeds lang te voren besproken hadden, want het bleek bijna onmogelijk te zijn, zich nog ergens een onderdak te verschaffen.

Nog zelden had het kleine, beroemde plaatsje zulk een aantal gasten geherbergd.

Uit Wales, Schotland en Ierland waren de bezoekers komen toestromen, bij duizenden tegelijk.

Reeds vroeg in de ochtend van deze heerlijke Julidag trokken zij in brede scharen, in autos, in mail-coaches, dos à dos, landauers, sjezen, tilbury's per motorfiets, scooter, brommer en gewoon rijwiel, en ten slotte ook te voet naar de wereldbekende renbaan.

Raffles en Brand waren omstreeks acht uur klaar met hun ontbijt, ten einde zich zo vroeg mogelijk naar de baan te begeven, en zich nogmaals te overtuigen van de toestand van het paard dat zij de vorige avond in de beste gezondheid hadden achtergelaten.

In de grote eetzaal van het hotel, waar zich nog slechts weinige bezoekers bevonden, had Dick Higgings zich bij hen gevoegd.

Raffles voelde zeer veel sympathie voor de jongeman, en daar zijn scherp oog aanstonds de tedere gevoelens ontdekt had, welke de zoon van zijn pachter voor de gewaande nicht van de Amerikaanse miljonair koesterde, had hij besloten het zijne bij te dragen tot de afwikkeling ener kleine intrige, waarin

ook de beide heren Fitzgerald een niet onbelangrijke rol zouden vervullen.

Zij waren nauwelijks met hun ontbijt klaar of er trad een kelner binnen, die even rond keek en toen recht op het tafeltje afkwam, waaraan lord Aberdeen en zijn metgezellen gezeten waren.

— Ik vraag excuus, zei de man, als ik u stoer, maar het betreft een ernstige zaak. Heb ik de eer met lord Aberdeen te spreken?

— Die ben ik, antwoordde Raffles kalm, ofschoon een angstig voorgevoel zijn hart tezamen kneep.

— Dan heb ik u een noodlottige tijding mede te delen, mylord.

— Wat dan? Er is toch niets met mijn paard gebeurd?

— Het paard niet, mylord, maar de jockey is doodziek geworden.

Met een ruk was Raffles overeind.

— Ik geloof, dat ik weet, wie me dat geleverd hebben, en als dat zo is, dan zal ik het hun betaald zetten, bromde hij tussen de tanden.

Toen vroeg hij luid:

— Er is toch zeker dadelijk een dokter bij de knaap gehaald?

— Aanstonds, mylord.

— Wat scheelt hem?

— Dat wist de dokter nog niet goed te zeggen. Het was een soort duizeligheid. De jongen is totaal suf en staat op zijn benen te wankelen.

— Hoe weet gij dat alles?

— Er is zoëven getelefoneerd, door uw trainer, die verzocht of gij onmiddellijk zoudt willen komen.

— Aanstonds antwoordde Raffles. Ga mijn chauffeur zeggen, dat hij dadelijk met de auto voorkomt.

Dick Higgings had met een verschrikt gezicht toegeluisterd.

— Als ik u soms van dienst kan zijn, mylord? zei hij.

— Dat kon wel eens het geval zijn, beste jongen, zei Raffles. In ieder geval kan het geen kwaad, als gij nu reeds met ons meegaat.

Toen zij gereed waren stond de auto reeds voor de deur van het hotel geparkeerd.

— Zo snel je kunt naar de renbaan, James, zei Raffles. Er is wat gebeurd

met Jeffrey en wij moeten aanstonds weten waaraan wij toe zijn.

Dat behoefde Henderson zich geen twee keer te laten zeggen.

Nauwelijks was het portier dichtgeklapt of Henderson maakte contact en trapte het gaspedaal neer.

Eensklaps echter vertraagde hij zijn vaart.

Aan het einde van de straat stond een jonge dame, die uit alle macht met beide armen zwaaide.

Het was Dolly, die blijkbaar de wagen reeds in de verte had herkend.

Sally stond op enige afstand op het trottoir.

— Stoppen, James, beval Raffles, die het jonge meisje eveneens gezien had.

Toen de wagen stil stond, kwam Dolly naderbij en vroeg:

— Zo vroeg reeds op weg, mylord? Gaat gij naar de renbaan?

— Ja, miss Dolly en wel om een ernstige reden. Jeffrey is plotseling ziek geworden. Misschien zal hij wel niet kunnen rijden. En dan kan ik de hoop om met mijn paard te winnen, wel uit het hoofd zetten. Er is niemand, die het dier op zijn rug zou velen.

Dolly bloosde en durfde Raffles haast niet aan te kijken.

Zij wist niet hoe hij het zou opnemen, dat zij al eens « Eclipse II » had bereden.

Maar toen riep zij uit, als gehoor gevend aan een plotselinge ingeving:

— Mag ik met u mederijden, mylord? Ik kan misschien van nut zijn.

— Stap in, wat ik verzoeken mag, zei Raffles.

Dolly nam Sally even terzijde en fluisterde haar enkele woorden in het oor, welke de drie mannen in de auto niet konden verstaan.

Sally trok een verbaasd gezicht maar knikte haastig met het hoofd en verdween tot enige verbazing van de jonge houtvesterszoon, die echter ineens bedacht dat het haar niet was.

— Ik heb Sally gevraagd, oom te willen waarschuwen, mylord, zei Dolly, terwijl zij vlug in de auto wipte, waarvan Brand het portier open hield.

— Uw oom komt toch natuurlijk naar

de wedren kijken? vroeg Dick Higgings.

— Dat spreekt vanzelf, mijnheer Dick. Hij komt voornamelijk om het renpaard van Lord Aberdeen.

— Dan hoop ik van harte, dat hij geen vergeefse reis heeft gemaakt, miss zei Raffles op ernstige toon.

Vooruit, James.

Raffles kon, geheel tegen zijn gewoonte in, zijn ongeduld ternauwernood bedwingen.

Ofschoon hij het niet met bewijzen kon staven, zo was hij er toch wel zeker van, dat hier kwaadwilligheid in het spel was en de de eigenaren van « Starlight » zijn jockey op de een of andere wijze hadden weten te bedwelmen.

Binnen korte tijd had de auto de weg naar de renbaan afgelegd.

Henderson stopte voor de reeks stallen, waar de paarden waren ondergebracht.

De trainer kwam zijn meester reeds tegemoet lopen.

— Hoe is het met de knaap, Brown? riep Raffles hem toe.

— Nog niet veel beter, mylord, antwoordde de trainer. Hij is nog altijd zeer duizelig en suf. Hij zal onmogelijk kunnen rijden, als het niet spoedig beter wordt.

— Waar is hij nu?

— In de afgesloten ruimte naast de weegplaats.

— Is de dokter er nog?

— Ik heb hem verzocht, te willen blijven, tot gij zelf zoudt gekomen zijn, mylord.

— Goed Brown. Wij volgen je.

Allen stapten uit en begaven zich snel naar het paddock waar zich de weegplaats bevond.

Daar stond een klein gebouwtje waar meestal tuigen en zadels werden bewaard en de gereedschappen, benodigd om de grasbaan te onderhouden.

Raffles en zijn metgezellen traden binnen.

Jeffrey lag uitgestrekt op een soort brits, bleek en, telkens rillend alsof hij hevige koorts had.

Hij scheen Raffles echter te herkennen, tenminste er verscheen een flauwe

glimlach op zijn gelaat en hij hief een slappe hand op, alsof hij daarmee een geruststellend gebaar wilde maken.

Naast de brits stond de dokter.

Raffles trad op de knaap toe en legde zijn koele hand op zijn brandend voorhoofd.

— Heb je pijn, m'n jongen? vroeg hij deelnemend.

Jeffrey schudde het hoofd.

— Pijn is het niet, mylord, zei hij met zwakke stem. Het is zo'n... ik weet het niet... zo'n raar, leeg gevoel, in mijn hoofd, alsof ik geen hersens meer heb.

— Wat denkt gij er van, dokter? zo wendde Raffles zich tot de geneesheer.

Deze haalde de schouders op.

— Ik begrijp er niet veel van. Maar ik zou zeggen, dat de jongen iets heeft gegeten of gedronken, dat hem zeer slecht is gekomen. Ik heb hem 'n braakmiddel ingegeven en dat schijnt hem wel wat te hebben opgelucht. Ik moet zeggen dat de verschijnselen zeer veel lijken op die van nicotine- of opiumvergiftiging.

— Er is zeker geen sprake van, dat de knaap in de eerste uren op de been is? vroeg Raffles.

— Daaraan valt niet te denken, mylord, luidde het antwoord. Hij is zo slap als een vaatdoek, als ik mij zo eens mag uitdrukken. Hij kan ternauwernood op zijn benen staan.

Raffles beet zich op de lippen.

— Het is toch niet gevaarlijk? vroeg hij toen.

— Nu niet meer. Maar als de dosis wat groter ware geweest...

Op dat ogenblik werd er buiten de deur een luid misbaar vernomen.

Een grove mannenstem vloekte en schold, en iemand scheen zich met geweld te verzetten tegen een of andere handtastelijkheid.

De deur werd opengesmeten en Henderson verscheen met een man, die hij stevig aan zijn kraag vast hield. Hij duwde hem met geweld naar binnen, daar hij zich uit alle macht verzette.

De man, die op deze gewelddadige manier werd binnengeleid, was de pikur van kolonel Fitzgerald.

De man was dronken.

HOOFDSTUK IX

EEN TRAGI-COMISCHE ONTKNOPING

De aanwezigen keken met verwondering dit toneeltje aan.

— Wat moet dat betekenen, James? vroeg Raffles op strenge toon.

— Excuseer, mylord dat ik hier zo maar binnen kom, zei de chauffeur, maar ik verzeker u, dat ik er goede redenen voor heb.

— Wat is er met die man? vroeg Raffles.

— Dat zal ik u zeggen, mylord. Ik liep hier wat rond in de buurt van de stallen, toen mijn aandacht plotseling getrokken werd door de stem van een man, die in zich zelf scheen te praten. Onwillekeurig luisterde ik toe en kwam wat naderbij.

Toen kreeg ik dit heerschap in de gaten, die niet veel meer dan wartaal

uitsloeg. Ik kon er echter uit opmaken, dat hij er zeer trots op was, dat het hem gelukt was onze arme Jeffrey mee te lokken en hem een kop koffie aan te bieden, waarin het een of ander smerig goedje gemengd was. Ik verzeker u mylord, dat het mij moeite gekost heeft om hem op de plaats zelf niet zo'n pak op zijn donder te geven, dat hij het nooit verder zou kunnen vertellen.

— Dat kan ik mij levendig voorstellen, James, zei Raffles, maar laat nu de vent maar los, want als je hem nog vijf minuten op die manier vasthoudt, zul je hem gewurgd hebben.

Mopperend liet de chauffeur de kerel los, die de aanwezigen met een schuwe blik opzam.

Raffles wendde zich tot de geneesheer en zei:

— Gij zijt getuige van hetgeen mijn chauffeur heeft medegedeeld.

— Gij kunt over mij beschikken, zei de geneesheer. Het is een hoogst ernstig feit, en gij zoudt het volste recht hebben de lastgevers van de vent voor het gerecht te dagen. Het is duidelijk, dat hij in opdracht van derden heeft gehandeld.

— Dat heeft hij ook, mijnheer, zei de chauffeur. De kerel pochte er op, dat hij er tien pond sterling voor had gekregen.

— Bedankt voor uw aangeboden medewerking, maar ik denk, dat het niet nodig zal zijn, zei Raffles, zij zullen op een andere wijze wel gestraft worden.

— Maar intussen zal hun paard winnen, mylord, riep Henderson uit. De dokter zegt immers, dat uw jockey onmogelijk zal kunnen rijden.

Raffles balde de vuisten.

— Dat is waar. « Starlight » zal zeker winnen. Er is niemand, die « Eclipse II » kan berijden, behalve Jeffrey Palmer.

— Toch wel, mylord, er is er een, zei een zachte stem achter hem. Raffles wendde zich verbaasd om.

Ook de anderen keken om en zagen een jong meisje dat deze woorden gesproken had.

— Wat bedoelt gij, miss? vroeg Raffles verwonderd.

— Ik bedoel, dat ik het paard kan berijden, mylord.

— Gij? riep Raffles uit, terwijl hij een stap achteruit deed en het meisje van hoofd tot voeten opnam.

— Ja zeker. Ik weet wat ik zeg. « Eclipse II » is helemaal niet schuw voor mij en ik heb meer dan eens op zijn rug gezeten. Ik deed het zonder uw voorkennis en hoop, dat u het mij zult vergeven.

Raffles keek het jonge meisje hoofdschuddend aan, en zei:

— En wilt gij zeggen, dat « Eclipse II » onder u even snel liep als onder Jeffrey?

— Nog sneller, mylord, klonk een

zwakke stem van het rustbed, waarop de kleine jockey lag.

— Sta mij toe, mylord, uw jockey te vervangen, zei Dolly op smekende toon. Ook de oude Higgings kan getuigen, dat ik het paard vaak bereden heb.

Raffles bedacht zich nog enkele ogenblikken, maar er lag zulk een smekende uitdrukking op het gelaat van het jonge Amerikaanse meisje, dat hij haar hand greep en zei:

— Goed, ik stem toe, miss. Als gij mijn paard laat winnen, zal uw schoonste beloning zijn, dat gij twee nietswaardige schavuiten schaaakmat hebt gezet. Maar daar valt mij iets in, gij kunt toch niet in deze kleren rijden.

— Neen, dat zou moeilijk gaan, maar stel u gerust, mylord, riep het meisje vrolijk uit. Ik heb Sally mijn orders gegeven... Ik wilde zeggen, verbeterde zij met een snelle blik op Dick, ik heb haar verzocht uit mijn garderobe al datgene te halen, wat nodig is en dat mede te brengen. Zij zal nu wel bij de kleedkamers zijn. Ik ga er aanstonds heen. Tot straks en ik verzeker u, dat ik « Eclipse II » zal laten winnen.

Voor een der aanwezigen nog een woord had kunnen zeggen, was de jonge Amerikaanse al op weg.

* * *

Het uur van de grote race was aanbroken en de renpaarden hadden zich naar de startlijn begeven.

Onder de toeschouwers waren er twee die met bleek gelaat en verwrongen trekken de toebereidselen hadden gevolgd...

Die twee waren kolonel Fitzgerald en zijn zoon Stanley, want tot hun schrik hadden zij onder de paarden de vreemde vos, het wonderpaard van Lord Aberdeen ontdekt.

Dat paard zou dus toch meelopen.

Zij hadden stellig geloofd, dat het paard door geen ander te berijden was, dan door de jockey Jeffrey, die nu ziek op zijn brits lag, en nu zat daar een andere, tengere jongeman in het zadel, met de pet ver over het hoofd getrokken, die het paard volkomen in zijn macht scheen te hebben.

Met woede in het hart keken zij naar de voorbereidingen van de start, die met vrij wat moeilijkheden gepaard ging, daar de dieren zeer onrustig waren.

Maar eindelijk viel de vlag.

Als een stormwind rende het veld, bestaande uit veertien paarden, vooruit.

« Eclipse II » was het laatst vertrokken, daar het paard juist bij het vallen van de vlag gesteigerd had en daarna een paar keer om zijn eigen spil had gedraaid.

De vos lag dan ook minstens vier lengten achter, toen het veld voorbij de grote tribune kwam.

Warwick en Bolton meenden reeds verlicht adem te kunnen halen.

« Starlight » lag in het hoofdpeleton en liep omstreeks een lengte achter de leider, een roestbruine merrie, waarvan zij zeer goed wisten, dat zij uitgeput zou zijn, nog voor driekwart van de baan zou zijn afgelegd.

Maar ineens gebeurde er iets, dat de toeschouwers met verwondering de adem deed inhouden.

Zienderogen haalde Eclipse II zijn tegenstanders in.

Zijn ademhaling ging zo geweldig dat men die nog kon horen, toen de paarden aan de overzijde van de renbaan waren.

Men zag hoe aan de overzijde « Eclipse II » de achterhoede, de middelste linie en het voorste peleton, dat thans werd aangevoerd door « Starlight » voorbij streefde.

Het was alsof de vos vleugels had.

In de laatste bocht kwam het paard enkele lengten voor « Starlight » en onder donderend gejuich, zoals er wellicht nog nooit vernomen was op de Derbybaan en waarmede zelfs de verliezers instemden, rende de vos, schijnbaar zo fris als had hij zoëven de stal verlaten, met een voorsprong van bijna vijf lengten voorbij de eindpaal.

Niet dan met de grootste moeite kon Dolly, met een gezichtje, dat vuurrood van opwinding was, het paard door de toegestroomde menigte heen, naar de weegplaats brengen.

Daar bevond zich haar vader, die zijn

ogen niet had kunnen geloven. En naast hem stond Dick, met een bleek gelaat, maar met ogen, die verrieden wat er in hem omging.

Wat verder keken Raffles en Charles Brand glimlachend toe.

Dolly Newson was met een vlugge sprong afgestegen en klopte het paard, dat zich zijn overwinning bewust scheen te zijn, vriendelijk op de hals.

Raffles kwam naderbij en drukte het jonge meisje de hand.

— Ik dank u hartelijk miss, zei hij. Gij hebt mij niet alleen een grote som geld doen winnen, maar gij hebt tevens een laffe schurk ontmaskerd, die zich niet ontzien heeft, een onschuldige knaap aan de grootste gevaren bloot te stellen, om zijn doel te bereiken. Gij zijt een flink, een dapper meisje, en ik bewonder u.

Nu pas scheen Peter Newson het gebruik van zijn spraak te hebben teruggekregen.

— Jou bliksemse meid, riep hij uit, terwijl hij zijn vinger voor het gezicht van zijn dochter heen en weer zwaaide. Je had armen en benen kunnen breken. Wat moet ik in 's hemelsnaam met je aanvangen? Het beste zou zijn, dat je gauw een goede man vond. Die moet dan maar zien, dat hij je kan temmen.

Dolly bloosde hevig bij het horen van die woorden, en snelde naar Dick, nam hem bij de hand en geleidde de verbaasde jongeman voor haar vader.

— Ik heb al een man gevonden, zei zij, met een innige blik op de stoere jongeman naast haar. Hij houdt van mij, maar hij durft er alleen niet voor uitkomen. Is het niet zo, Dick?

— Inderdaad, Dolly, Miss Dolly, bedoel ik, stotterde Dick. Ik houd dolveel van je en als je oom zijn toestemming zou willen geven... dan...

Newson keek de jonge houtvester onderzoekend aan.

Hij mompelde iets onverstaanbaars en keek toen glimlachend Raffles aan.

Toen sprak hij luid:

— Hoor eens hier, jongeman... Dolly heeft geen cent en wij gaan naar Amerika terug. Dat zal je wel tot an-

dere gedachten brengen he?

— Om geld geef ik niet, mijnheer Newson, zei Dick. Ik heb twee handen aan mijn lijf en wil desnoods het bloed uit mijn nagels voor haar werken.

Een harde klap op zijn schouder deed hem zwijgen.

Het gelaat van de Amerikaan glansde van plezier.

— Dan krijg je haar, beste jongen. Maar niet als mijn nicht. Dolly is mijn dochter. Daar sta je van te kijken, niet waar?

Inderdaad keek Dick, of hij het in Keulen hoorde donderen.

Maar in enkele woorden werd hem de opgevoerde comédie verklaard, en toen sloot hij Dolly in zijn armen, zonder zich te storen aan de omstaanders.

Sally, die stil naderbij was gekomen, huilde tranen met tuiten en wilde toen stil wegsluipen, om haar verdriet niet te tonen.

Maar Dolly nam haar bij de hand en riep:

— Wat is dat, Sally. Wou jij weglopen? Daar komt niets van.

Juist toen kwamen de beide bewoners van Copperbeech Castle aanlopen.

Stanley kwam schoorvoetend naderbij.

Zijn gelaat was vertrokken van verlegenheid.

Hij kuchte en zei tot de Amerikaan:

— Mr. Newson, ik wilde u gaarne

even alleen spreken. Het betreft een tederere kwestie.

— Een geldkwestie misschien?

— Neen, dat niet... ik... eh... ik zou ik wilde...

De zaak is..... stotterde Stanley met een vuurrood gezicht.

— Zeg maar niets meer, zei Newson lachend, ik begrijp wat je bedoelt. Je bent verkikkerd op Sally, he? Ik heb er niets op tegen. Hier heb je haar.

En met die woorden duwde hij de negerin naar de verblufte doordraaier.

Sally viel tegen hem aan en het was maar goed, dat haar formidabele boezem de smak niet zo hard deed aankomen.

— Alleen moet ik een kleine vergissing goed maken, vervolgde Newson met een olijke tinteling in zijn ogen. Sally is namelijk mijn dochter niet, maar onze keukenmeid en ze bezit geen rode duit. Bovendien heeft zij in Boston een vrijer, en als die er achter komt, dat je haar van hem hebt afgetrosgeld, slaat hij je de hersens in. Mijn dochter Dolly staat daar, en gaat trouwen met die jongen die naast haar staat. En die slaat je eveneens de hersens in, als je maar een vinger naar haar durft uitsteken. De keus is dus aan jou.

Deze woorden verwekten zulk een homerisch gelach onder de aanwezigen, dat Stanley, met een blik vol machteloze woede op de mensen rondom hem wegsloop als een dief in de nacht.

De volgende aflevering bevat :

Een duivels complot

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN

VAN f. 81,— VOOR f. 44,²⁵

Betaalbaar met SLECHTS f. 5,— of meer p. mnd.

**VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED**

Deze bijzondere serie bestaat uit : 1. Geen vrede in Texas — 2. Rancho Bonita, beide door Denver Bardwell — 3. Met haat in zijn hart — 4. De rode sombrero — 5. Voortvluchtig, alle door Clem Colt — 6. Revolver-dokter — 7. De dubbelganger — 8. Strijd in Santa Fé — 9. Moord in Powder Valley, alle door Peter Field. — 10. Bandieten-temmer — 11. De wet van de strop — 12. Schurkenstreken, alle door Gladwell Richardson — 13. Bandieten van het Brush District — 14. Water-oorlog — 15. Prikkeldraad, alle door Ch. H. Snow.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen ; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 81,—, nu **VOOR SLECHTS** fl. 44,25, desgewenst betaalbaar met fl. 5,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de Wild-West-serie 11, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 44.25 / de 1e term. van fl. ...., is heden overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM : .....

ADRES : ..... L.L.

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2266